

๑

“ฉันจะเอาปลายรุ้งไปเลี้ยง”

แม่ยายของเขาพูดออกมาระหว่างพระสวดอภิธรรมตั้งอ้ออึ้งไปทั่ว ศาลาวัดในยามค่ำ แยกเหนือในงานมีไม่มากนักจึงได้ยินทุกคำชัดเจน ทว่าไม่ดังมากพอจะไปถึงเด็กสาววัยสิบสี่ ลูกสาวของผู้ชายชนที่กำลังร้องไห้อยู่ข้างกระถางธูป แม่ของเด็กสาวจากไปอย่างกะทันหันเกินกว่าที่ใครจะทำได้เห็น

คุณหญิงพรทิพย์ในวัยห้าสิบกว่าแต่ยังดูสง่าดูนางหงส์ สวมชุดผ้าไหมสีดำเพื่อไว้ทุกข์แต่ไม่ยอมทิ้งเครื่องประดับเพชรพลอยที่ใส่ครบชุดจนเป็นนิสัย พูดแล้วหันมามองหน้าเขา คงเตรียมพูดเรื่องนี้มานานมากแล้ว เพียงแต่รอจังหวะอยู่ และงานสวดศพแม่ของปลายรุ้งก็มีมาห้าวันแล้ว คนเป็นยายคงเตรียมการจะยึดหลานไปทันทีที่ลูกสาวกลายเป็นเจ้าชู้

“ไม่ได้ครับ” เขายังทำสีหน้าและอารมณ์นิ่งสนิท “คุณตัวให้ผมดูแล ลูก ผมก็จะดูแลให้ดีที่สุด จะเลี้ยงปลายรุ้งเอง”

“เฮอะ! อย่างเธอน่ะเธอจะเลี้ยงปลายรุ้งได้”

“ผมเลี้ยงได้ครับ” เขาพยายามเลี้ยงที่จะไม่เถียงแม้คนเป็นนายจะมองอย่างดูแคลน ทว่าก็ไม่อาจยอมทำตามคำสั่งได้เช่นกัน “ยังไงผมก็จะดูแลปลายรั้วเอง คุณหญิงไม่ต้องห่วงหรอกครับ”

“แต่ฉันจะเอาหลานไปเลี้ยง!”

“ไม่ครับ”

เขาบอกเสียงแข็ง แล้วมองจากชุดโซฟารับแขกฝ่ายเจ้าภาพไปยังโถงศพสีขาวขอบทอง ซึ่งประดับประดาด้วยดอกช่อนกลี้นและดอกบัวหลวงสีชมพู ส่งกลิ่นรวยรินและหอมเย็นถึงในอกปะปนมากับกลิ่นธูป

ชายหนุ่มสั่งทำดอกไม้หน้าโถงศพให้ภรรยาเป็นพิเศษ ให้สวยงามกับตัวเธอ เขามองรูปถ่ายของหญิงงามหน้าตาหมดจด สมบูรณ์แบบราวตั้งใจเสกสรร เครื่องหน้าพริ้มเพราะจนทำให้รู้สึกว่าเขาทรงสง่าราวเจ้าหญิงอยู่เสมอ ทั้งดวงตาหวาน จมูกรูปหยดน้ำโค้งงุ้ม เต็มไม่แพ้ริมฝีปากบางหยักทุกอย่างนั้นรวมเป็นชายตาผู้มียิ้มสดใสใสมือยิ้มเสมอ แถมยังมีนิสัยชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ก่อนไปทางซุกซน

น่าเสียดายที่เธอจากไปเร็วเหลือเกิน เขากับภรรยาที่ใช้ชีวิตกันเร็วจนน้ำใจหาย มีลูกกันตั้งแต่อายุสิบแปด ตัวเขาโชคดีว่าเป็นผู้ชาย ไม่ต้องอุ้มท้อง จึงได้เรียนต่อมหาวิทยาลัย ส่วนชยาตา แม้จะรำรวยแต่เธอก็อยากเลี้ยงลูกด้วยตัวเองจึงตั้งใจไม่เรียนต่อ แล้วทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้ปลายรั้ว

กระทั่งปลายรั้วเริ่มเข้าโรงเรียนเธอจึงไปสมัครเรียนที่มหาวิทยาลัยเอกชน แม้จะอายุมากกว่าเด็กปีหนึ่งคนอื่นๆ ถึงหกปีและมีลูกแล้ว แต่ชยาตาก็ยังดูกลมกลืน เรียนจบมาเป็นกราฟิกดีไซน์ฝีมือดีและเป็นที่ยอมรับในวงการ และยึดอาชีพนี้เรื่อยมาจนลูกโต

แต่เวลาของครอบครัวเขาผ่านไปรวดเร็วราวกับมีคนมาแก้มันหมุนนาฬิกา...

เพราะในขณะที่เขาทำงานหนักพร้อมกับศึกษาต่อเพื่อหาเงินมาดูแลสองแม่ลูกให้ได้ดีสมกับที่พ่อตาไว้วางใจ ลูกสาวตัวน้อยของเขาก็เติบโต

เข้าสู่วัยรุ่น สดใสเหมือนแม่ไม่มีผิด ทว่าชยาตากลับบ่อยขึ้นจนไม่ได้ไม่นาน...
เธอลาจากโลกนี้ไป

“นี่ยังคิดว่าจะดูแลหลานฉันได้จริงๆ หรือไง” แม่ยายผู้ไม่มีใครจะชอบ
หน้าเขาเสียเท่าไรถามอย่างหัวเสีย “แค่ลูกสาวฉัน แกยังดูแลให้ดีไม่ได้เลย”

“ผมขอโทษครับ”

“แค่คำว่าขอโทษมันพอหรือยัง!” น้ำเสียงนั้นบอกชัดว่าไม่พอใจ
“แกดูแลลูกสาวฉันประสาอะไร ยายตัวถึงตายได้ หรือแก่นั่นแหละที่อยู่
เบื้องหลังการตายของยายตัว!”

“ถ้าคิดว่าผมฆ่าคุณตัวจริง คุณหญิงก็รอผลชันสูตรพลิกศพสิครับ”

ลูกเขยถอนหายใจแล้วมองไปยังโลงศพว่างเปล่า ซึ่งเขาไม่ได้บอกใคร
นอกจากแม่ของผู้ตาย ว่าร่างของชยาตายังอยู่ที่โรงพยาบาลตำรวจ

“ฉันรอแน่!”

แม่ของชยาตาร้องเสียงแหลมแล้วจ้องเขาจนตาเหลือก

“แล้วอย่าได้คิดบิดเบือนผลชันสูตรกับฉันเชียวนะ เพราะฉันไม่เชื่อว่า
อยู่ๆ ลูกสาวฉันจะทำงานจนตายคาคอนโดนั่น”

“คุณหมอบอกว่าขอเวลาหน่อย คุณหญิงก็ใจเย็นๆ ก่อนแล้วกัน
นะครับ” เขาบอกอย่างเหนื่อยหน่าย “แต่ผมจะไม่ให้ปลายรัฐรู้เรื่องนี้ ไม่
อยากให้ลูกเสียใจ ยังไงก็ขอความร่วมมือจากคุณหญิงด้วยนะครับ”

“แกคิดว่าหลานฉันโง่งงจนไม่เห็นข่าวบ้างเลยหรือไง”

พูดถึงเรื่องนี้คุณหญิงพรทิพย์ก็ยิ่งขัดใจ แต่ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วใคร
เรื่องอะไรกันแน่ แต่มีเรื่องหนึ่งที่เขาแน่ใจ ก็คงโกรธเรื่องที่เขาไปฉวย
แก้วตาดวงใจออกจากอกท่านเมื่อสิบห้าปีก่อน และพวกผู้ใหญ่ก็จำใจยอม
เพราะชยาตาตั้งท้องปลายรัฐ

“แต่ก็อย่างว่า ฉันไม่แปลกใจหรอกนะถ้ายายตัวจะเจอผู้ชายที่ดีกว่า
แก” คุณหญิงพรทิพย์ก็ยิ่งตั้งแง่รังเกียจลูกเขยอยู่เหมือนเดิม “นี่ถ้าลูกฉัน
ไม่เป็นอะไรไปเสียก่อน ป่านนี้คงหย่ากับแกแล้วหาพ่อใหม่ให้ปลายรัฐไป

แล้ว”

“คุณหญิงครับ”

ชายหนุ่มเรียกแม่ม่ายให้รู้ตัวว่าเสียงดังเกินไปแล้ว และถือโอกาสสรุปเรื่องนี้เสียเลย

“ผมสัญญาว่าจะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย รวมทั้งขานนั้นด้วย และต่อไปนี้จะดูแลปลายรุ้งให้ดีที่สุด คุณหญิงไม่ต้องห่วงหรอกนะครับ”

“ตอนแต่งงานกับยายตัว แก่ก็บอกฉันว่าไม่ต้องห่วง แล้วแกทำได้จริงๆ หรือไงหา!” คนเป็นยายบอกอย่างไม่ยอมลดราวาคอก “ไม่รู้ละ ยังไงฉันก็จะเอาหลานไปเลี้ยง ไม่ปล่อยให้อยู่กับแกหรอกนะ”

“ไม่ครับ” เขาเองก็ไม่ยอมเช่นกัน “ปลายรุ้งเป็นลูกของผม หวังว่าคุณหญิงจะเข้าใจ อย่าให้ผมต้องลุกขึ้นมาทำอะไรมากกว่านี้เลย”

“งูฉันทะรอนายแทน!”

“ไม่ครับ ไม่เคยมีเจตนาอย่างนั้นเลย”

คนเป็นพ่อบอกเสียงหนัก เหลือบมองไปทางเด็กสาวที่นั่งอยู่หน้าโลงศพแม่อีกครั้ง ก่อนจะหันกลับมาหาผู้มีศักดิ์เป็นยาย

“แต่ผมจะเลี้ยงลูกให้ดีที่สุดในชีวิต ไม่ว่ายังไง...ปลายรุ้งก็ต้องอยู่กับผมครับ”

“จะอยู่ได้แน่หรือลูก กรุงเทพฯ มันไม่ใช่บ้านเรานะ”

หญิงสาวเลิกคิ้วมองพ่อแล้วเบิกตากว้าง ไม่เข้าใจว่าท่านจะมาห่วงอะไรกับการใช้ชีวิตในเมืองหลวงของประเทศของตัวเอง เพราะก่อนหน้านี้ยังกล้าส่งเธอไปเรียนไกลถึงอังกฤษมาแล้ว

“พ่อพูดเหมือนลอนดอนเป็นบ้านเรา” ลูกสาวแย้ง “ตอนนั้นไปเรียนยังไม่ว่าอะไรสักคำ”

“ก็ตอนนั้นเวียงดาวไปอยู่กับป้า”

คนพูดหมายถึงพี่สาวที่ได้สามีเป็นเซฟชาวอังกฤษผู้หลงใหลอาหาร

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทุกประเทศจนมาพบรักกัน และกลายเป็นใบบุญให้ หลานสาวไปขออาศัยอยู่ด้วยตอนเรียนต่อในหลักสูตรการวาดภาพประกอบ และแอนิเมชัน โดยรับจ๊อบเป็นเด็กเสิร์ฟและล้างจานหารายได้พิเศษไปด้วย ในตัว

“แต่เนี่ยอยู่ตัวคนเดียวที่กรุงเทพฯ นะลูก จะไหวหรือ จริงๆ เวียงดาว ก็ทำงานที่บ้านได้นี่นา”

“เวียงดาวอยากหาความรู้เพิ่มนี่คะ”

ลูกสาวลูกจากเตียงเล็กๆ ที่นั่งอยู่กับแม่แล้วเข้าไปอ้อนนายแพทย์ วัลกลางคนที่ยืนฟังกระจกประตูสไลด์ที่กั้นระหว่างห้องพักกับระเบียง ครอบครัวยุคใหม่ อยู่ในห้องพักเล็กๆ กลางเมืองกรุง...ธรรมดาๆ แต่ความรู้ลึกลับในใจพิเศษเสมอ เพราะนี่คือ ‘ครอบครัว’ ของเธอ

“นะคะพ่อ” หญิงสาวยังอ้อนต่อพลงลุ่มพุงกลมๆ ของพ่อแล้วยิ้ม อย่างมีความหวัง “หนูดูแลตัวเองได้ ไม่ต้องห่วงหรอก แล้วนี่ก็อยู่แค่ หกเดือนเอง ครบคอร์สก็กลับบ้านเราแล้ว”

“จริงๆ แล้วพ่อเรากลับหนะเวียงดาว ก็หนูเพิ่งกลับมาจากบ้านป่า ใต้ไม่ถึงเดือน แล้วยังหนีมาอยู่กรุงเทพฯ ต่ออีก”

จู่ๆ คนที่นั่งอยู่บนเตียงก็เงยหน้าจากสมาร์ตโฟนในมือแล้วพูดขึ้น มา สีน้หน้าก็เรียบเฉยไร้แววกังวล แต่ก็มักเรียกชื่อบุตรสาวด้วยน้ำเสียงปลอบ- ปลื้มเสมอเพราะท่านชอบของท่าน...ก็แน่ละ พ่อพาไปตีมน้ำผึ้งพระจันทร์ ชมดาวที่เขาคือ แล้วก็มีเธอ ทำไมแม่จะไม่ชอบ

“หาข้ออ้างให้ลูกโทร. หาทุกวันไปอย่างนั้นเอง ไม่อย่างนั้นคงไม่ให้มา ตั้งแต่แรกแล้วละลูก”

“คุณนี่ก็ชอบทำเป็นรู้ทันผมอยู่เรื่อย” พ่อค้อน “กำลังจะบอกให้ เวียงดาวโทร. หาทุกวันอยู่เชียว”

“หรือไม่เราก็มาอยู่กับลูกใหม่ละพ่อ เราไม่ได้มาอยู่กรุงเทพฯ ตั้งนาน แล้วนะ”

“โอ๊ย! ผมไม่สู้ละ” คนเคยอยู่กรุงเทพฯ ถึงกับสะดุ้งโหยง “อยู่ขอนแก่นนะดีแล้ว ที่นั่นมันบ้านเรา แล้วอย่างน้อยรถก็ไม่ติดเป็นชั่วโมงๆ ละ”

เห็นพ่อทำหน้าที่ตาตื่นแม่ก็ถึงกับหัวเราะร่วน เพราะหนุ่มเมืองอีสานคงเซ็ดขยาดกับรถติดในกรุงเทพฯ เต็มที่

เดิมที่ท่านเป็นหนุ่มขอนแก่น เรียนจบแพทย์ที่นั่น แต่พอใช้ทุนเสร็จก็คิดอยากเห็นแสงสี จึงสอบเข้ามาเรียนต่อเฉพาะทางในกรุงเทพฯ คิดถูกหรือผิดก็ไม่รู้ที่เข้ามาเผชิญความวุ่นวายในเมืองใหญ่ กว่าจะเรียนจบสมดังตั้งใจ ท่านก็ลงเอยกับคุณครูสาวที่เป็นลูกเจ้าของอะพาร์ตเมนต์ที่ตัวเองเช่าอยู่ จากนั้นก็ทำงานอยู่เมืองหลวงพักใหญ่ จนลูกสาวคนโตอายุได้สิบสี่ปี พ่อก็พาแม่ย้ายกลับภูมิลำเนาเดิม

จริงๆ แล้วเวียงดาวเคยมากรุงเทพฯ หลายครั้งจนรู้สึกไม่มีอะไรให้น่าเป็นห่วง เพราะเธอโตที่นั่น ถึงจะย้ายไปอยู่ต่างจังหวัดสักพักหนึ่ง แต่ก็ยังกลับมาเรียนมหาวิทยาลัยในเมืองหลวงอยู่ดี ให้หลับตาเดินยังได้ แถมไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองตอนเรียนต่อตั้งสองปี แล้วตอนนี้เธอก็ไม่ใช่สาวแรกรุ่นที่จะหลงใหลได้ปลื้มไปกับอะไรง่ายๆ เห็นโลกมากก็ตั้งยี่สิบหกปี ก็ไม่รู้จะไปกลัวอะไร นอกจากมิชชันนารีที่ต้องคอยระวังตัวอยู่เสมอ

“ถ้าอย่างนั้นเราก็น่าจะไปกันเถอะคุณ เต๋ยจะรถจะติด” แม่เตือนแต่ยังไม่แยงหน้าขึ้นมาจากหน้าจอโทรศัพท์ที่ก้มอ่านอยู่ “แม่จองห้องที่โรงแรมไว้แล้วด้วย ไปรับเจ้าดรณัยกันเถอะ”

“อ้าว แม่คะ!”

ลูกสาวคนโตร้องประท้วงเมื่อนึกถึงน้องชายที่เรียนแพทย์อยู่ที่กรุงเทพฯ เหมือนกัน แต่ที่เธอไม่ไปอยู่ด้วยเพราะดรณัยเช่าหอพักอยู่คนละมุมเมือง น้องเรียนหนักแล้วจึงไม่อยากไปกวน แถมพ่อน้องชายคนโตยังชอบหาว่าเธอ ‘จู้จี้จ้าน’ เรื่องอะไรจะไปอยู่ด้วยให้เสียอารมณ์

“ไหนว่าคืนนี้จะค้างกับหนู” แม่จะพูดถึงน้องแต่เวียงดาวก็หวงแม่

“แล้วทำไมมาบอกว่าจะไปเปิดโรงแรมให้เจ้าดรณีย์เสียล่ะคะ”

“ก็ค้างกับหนู แต่เอาหนูไปค้างที่โรงแรมเิงลูก แม่อยากนอนด้วยกัน
ทั้งสี่คนนี่เลย เปิดห้องใหญ่ๆ เติงใหญ่ๆ เนอะพ่อนะ”

แม่หันไปอ้อนพ่อของลูกและท่านก็พยักหน้าแต่โดยดีอย่างอยู่ใน
โอวาทของศรีภรรยา

“แม่จะได้นอนกอดเวียงดาวกับดรณีย์ให้หายคิดถึงเลย”

“มันเป็นหนุ่มแล้ว ยังจะให้แม่กอดอีกหรือคะ” เวียงดาวอดค้อน
ไม่ได้ “ระวังนะคะ กอดมันมากๆ สาวมาเห็นจะหาว่าเจ้าดรณีย์เป็นลูกแหง
ติดแม่ มันจะหาเมียไม่ได้”

“มีสาวแล้วจ๊ะ” มารดาอวดอย่างอารมณ์ดี “มีเยอะด้วยนะเวียงดาว
ทั้งนักเรียนแพทย์ด้วยกัน ทั้งพยาบาล ทั้งคนใช้สาวๆ เขาแกล้งป่วยมาจิบ
น้องเราเยอะแยะ ส่งรูปมาให้แม่ดูตั้งหลายคน”

“อ้าว! มันหัดทำตัวเจ้าชู้ตั้งแต่เมื่อไหร่คะแม่”

“เปล่าน้า!” แม่รีบปฏิเสธแทนลูกชาย “ดรณีย์บอกว่าสาวๆ มาจิบเอง
เลยเอามาให้แม่ช่วยเลือก”

“จะบอกว่าตัวเองเหื่อหอมว่าอย่างนั้นเถอะ” เวียงดาวบอกอย่าง
หมั่นไส้ “ไหนคะแม่ เอามาดูบ้าง”

หญิงสาวพูดอย่างตื่นเต้น ใจหนึ่งก็อิจฉาขึ้นมาตจิดๆ ที่น้องชายจะมี
คู่ก่อนเธอ แต่อีกใจก็หวังและหวงตามประสาคนเป็นที่ แต่ยังไม่ทันจะได้ดู
หน้าสาวๆ ของผู้เป็นน้อง หน้าจอโทรศัพท์ของแม่ก็มีข้อความแจ้งเตือนมาใน
ไลน์กรู๊ปของท่านเสียก่อน เป็นลิงก์ข้อความข่าวบันเทิง

‘เจมส์ยันไม่เกี่ยวข้องกับไฮโซตัว อ่างไม่ไปงานศพเพราะไม่มีใครเชิญ
วอนให้จิบเรื่อง ย้ำขาเต็งยังดี’

เวียงดาวขมวดคิ้วมุ่น เพราะเธอเคยเป็นแฟนคลับของดาราหนุ่มชื่อ

‘เจมส์’ ตั้งแต่เป็นสาวแรกรุ่น ติดตามข่าวคราวในวงการมาตลอด คลั่งไคล้ ดาราหนุ่มไปตามประสาเด็กสาว กระทั่งเมื่อห้าปีก่อน เจมส์แต่งงานกับ ลูกสาวนักการเมืองชื่อดัง และเริ่มทำงานผู้จัดละครควบคู่กับอาชีพนักแสดงไปด้วย เดว่าคงได้ทุนจากภรรยา นั่นแหละ

หญิงสาวเพิ่งหมดอารมณ์หลงใหลได้ปลื้มดาราหนุ่มเมื่อไม่นานมานี้ เพราะเจมส์มีข่าวนอกใจภรรยา ไปชोंงแะกับไฮโซสาวที่เธอเองก็พอจะรู้จัก เป็นการส่วนตัว ได้ข่าวว่าเป็นชู้กันเสียด้วยซ้ำ แต่พอฝ่ายหญิงเสียชีวิต ดาราหนุ่มก็สะบัดตูดหนี ไม่รู้ว่าเป็นผู้ชายประสาอะไร

“อุ๊ยตาย! ขาวน้องเจมส์” แม่ชะโงกหน้าเข้ามาแย่งเธอดูหน้าจอแล้วอ่านข่าว “ตายแล้ว ยังอยู่ในวงการได้อีกหรอเนี่ย”

“ถ้าหน้าด่านก็อยู่ต่อได้ละคะแม่” เวียงดาวเบะปากไล่ด้วยอีกคน “ตัวเองก็แต่งงานแล้วแท้ๆ ยังไปยุ่งกับเมียชาวบ้านอีก น่าเกลียดชะมัด”

“ยายผู้หญิงก็สวยปานนั้น แต่คงร้ายไม่เบาเหมือนกัน เรื่องอย่างนี้ ตบมือข้างเดียวไม่ดังหรอก” แม่บอก “นี่แม่ได้ยินเขาเมาท์กันว่าเมียเขาหึง ขึ้นหน้าจอนตามราวี่แม่ไฮโซคนนั้นเลยนะ...ที่ตายเนี่ย โดนฆ่าทิ้งหรือเปล่านั้นไม่รู้”

“ตายละ!” พ่ออุทานลั่น “บ้านเมืองมีชื่อเสียง จะมาฆ่ากันง่าย ๆ ได้ยังไง”

“ไม่รู้สิ แม่ก็ฟังๆ เขาพูดมาอีกทีเหมือนกัน” แม่ยกไหล่แล้วทำหน้าที่ปลงกับข่าวดังสะท้านเมือง “กาเมสุมิจจาจารา...ผิดศีลก็เดือดร้อนไปตามๆ กันแบบนี้แหละ”

“ส้า...ตุ้” เวียงดาวยกมือไหว้ท่วมหัว “เรื่องผิดผิดผิดเมียชาวบ้านนี้ เดือดร้อนวุ่นวายกันไปหมดจริงๆ”

“เอาละๆ เรื่องชาวบ้านยุ่งน้อยๆ จะดีกว่านะลูกนะ แม่ล่ะ” พ่อปิดประเด็นให้ด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ “ไปรับเจ้าดรัณย์กันเถอะ”

“ค่ะ”

สุดท้ายเวียงดาวก็ตัดใจ ไม่ดูทั้งข่าวฉาวและหน้าสาว ๆ ของดรัณย์ คือนิทรศัพทให้มารดาไปเสีย แล้วขับรถให้พ่อแม่นั่งสบาย ๆ เพื่อไปรับน้องชายที่โรงพยาบาลในเครือมหาวิทยาลัยที่ศึกษาอยู่

แต่ก็แปลก เหมือนเรื่องข่าวฉาวนั้นไม่ยอมออกจากหัวเสียที่พยายามไม่คิด แต่ใบหน้าของ 'ไฮโซตีว' ก็ยังแจ่มชัดอยู่จรัสสีทรวงๆ ในใจ... ผู้หญิงสวยหยาดฟ้ามาดินคนนั้นยังอยู่ในความทรงจำของเธอ แม้จะไม่ได้พบกันนานมากเหลือเกินแล้วก็ตาม แต่อย่างน้อยก็คนเคยรู้จักกัน

'ขอให้พี่ตีวไปดี อย่าให้ต้องทนทุกข์กับเรื่องใดๆ ในโลกหลังความตายเลย'

ไม่มีแม่แล้ว...

น้ำตาไหลออกมาอย่างไม่อาจกลั้น เด็กสาวรีบยกมือขึ้นมาปิดมันออก ไม่อยากให้ใครรู้ว่าร้องไห้ แต่ก็ยังนั่งกอดเข้าพิงกายริมรั้วกุหลาบของแม่ นั่งมองมันอยู่ตรงนี้ไม่ไปไหน และหวังว่าแม่จะมองมันจากบนฟ้าพร้อมๆ กับเธอ

ตั้งแต่เสร็จงานศพแม่เมื่อวาน พ่อก็เอาเก้าอี้รถเข็นไปลอยอังคารพร้อมคุณยายและน้ำ คุณยายโกรธมากตอนที่พ่อเอาศพแม่มาส่งเข้าเตาเผาในมรุแล้วไม่ยอมบอกผลชันสูตรพลิกศพลูกสาวกับท่าน บอกแค่ 'แม่ไปสบายแล้ว มีอะไรคอยคุยทีหลัง'

แต่ท่าทางพ่อไม่ได้เก็บเรื่องนั้นมาเป็นอารมณ์ ยืนเฝ้ามองทุกคนขึ้นมาวางดอกไม้จันทน์เสียบๆ และโอบไหล่เธอไว้ตลอดเวลา กระทั่งแขกกลับหมด ท่านก็บอกให้คุณยายพาเธอกลับบ้าน เพราะจะรอเก็บอัฐิ... ทำทุกอย่างให้แม่เพียงผู้เดียว

นั่นคงเพราะพ่ออยากชดเชยเวลาที่เสียไปให้แม่ เพราะตั้งแต่เธอจำความได้ พ่อเรียนหนัก ทำงานหนัก ใช้ชีวิตอยู่ที่โรงพยาบาลมากกว่าที่บ้าน และเคร่งเครียดกับทุกสิ่งรอบตัวอยู่เสมอ ส่วนตัวเธอเองอยู่กับแม่มากกว่า

ทว่าในวันที่แม่จากโลกนี้ไปแล้ว เธอกับพ่อจะอยู่ด้วยกันอย่างไร

“ปลายรุ้ง มากินข้าว”

เด็กสาวชะเง้อคอมอง อຍากรู้ว่าในวันที่แม่ไม่อยู่แล้ว อาหารมื้อแรกหลังจากเสร็จงานศพแม่ ในวันที่เหลือเพียงเธอกับพ่อจะเป็นอย่างไร เพราะปกติแม่จะเป็นคนเตรียมอาหารให้ แม้คุณยายจะส่งคนงานมาช่วยทำความสะอาดสัปดาห์ละสามครั้งเพราะไม่อยากให้ลูกสาวต้องทำงานบ้านให้ลำบาก แต่เรื่องข้าวปลาอาหารแม่ไม่เคยให้ใครแตะต้อง จะเตรียมให้เธอกับพ่อด้วยตัวเองทุกมื้อ แล้วในวันที่ไม่มีแม่ เธอกับพ่อยังจะดำเนินชีวิตเหมือนเดิมกันได้อีกไหม

ปลายรุ้งลุกขึ้นจากสนามหญ้าริมรั้ว ปิดเศษหญ้าออกจากทางงวงแบรนต์ดั่งที่ตัวเองชื่นชอบ แล้วเดินเข้าบ้านทรงยุโรปหลังไม้ใหญ่ไม่เล็กที่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของผู้เป็นพ่อ เธอย้ายออกจากคฤหาสน์ใหญ่ของคุณยายมาอยู่ที่บ้านเดี่ยวในหมู่บ้านจัดสรรแห่งนี้ตั้งแต่อายุห้าขวบ แต่มันไม่ได้เก่าโหมมไปตามกาลเวลา

“ทำไ้มยังไม่แต่งตัวไปโรงเรียนอีกล่ะ”

พ่อทักทันทีที่เธอเดินมาถึงโต๊ะอาหาร แต่ปลายรุ้งก็หน้ายู่ บอกกลายๆ ว่าเธอไม่มีแกใจจะไปโรงเรียน แล้วถอนหายใจยาวออกมาเบาๆ

“ขอหยุดอีกสองสามวันนะคะ” ปลายรุ้งบอกอย่างเหนื่อยใจ “อยากทำใจอยู่บ้านสักพัก”

“ไม่ได้” พ่อเสียงเย็นจนเธอเพลอเบิกตาโต “ไปแต่งตัวเสีย แล้วลงมากินข้าว จะได้ไปโรงเรียน”

“แต่ปลายรุ้งไม่อยากไป”

“ปลายรุ้ง!”

ถูกดุแค่คำเดียวปลายรุ้งก็หน้าเสีย ทั้งกลัวและกริ่งเกรงไปหน้าเครื่องขีมิของผู้เป็นพ่อ สุดท้ายก็ต้องขึ้นบ้านไปแต่งชุดนักเรียน จัดหนังสือและข้าวของใส่กระเป่า แล้วรีบเดินลงมาจากห้องนอนอย่างรวดเร็ว พร้อม

กับจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อยไปด้วย แต่งหน้าทำผมเอาไว้ไปทำบนรถก็ได้ เพราะไม่ยอมให้พ่อต้องรอนาน ถ้าเธอซ้า พ่ออาจจะไปทำงานสายด้วยก็ได้ แล้วจะโดนดุเอา แต่อดคิดไม่ได้ว่าถ้าแม่ยังอยู่ แม่คงช่วยต่อรองหรือไม่ว่าทำทุกอย่างเพื่อประนีประนอม ไม่ตึงเครียดเหมือนที่พ่อทำ

“มากินข้าว”

ลงมาถึงโต๊ะอาหารพ่อก็เรียก นั่นคงเพราะเธอทำทุกอย่างถูกต้องใจท่านแล้ว ปลายรุ่งจึงถอนหายใจโล่งแล้วเดินเข้าไปหา มองอาหารเช้าที่พ่อเตรียมไว้ เป็นโจ๊กหน้าตาคุ้นๆ ที่เห็นขายอยู่ในตลาดที่อยู่ถัดไปอีกสองซอย พร้อมกับนมสดอีกแก้วหนึ่ง เห็นท่านเตรียมไว้ให้ก็ชื่นใจ เพราะถึงพ่อจะดูเย็นชาแค่ไหน แต่หากเว้นว่างจากการทำงานท่านจะดูแลใส่ใจเธอเสมอ

“วันนี้พ่อดีใจมากที่ฉันมาทำงาน ท่านจะดูแลใส่ใจเธอเสมอ”

ดีใจกับสิ่งที่พ่อทำให้ยังไม่ถึงนาทีปลายรุ่งก็เฉลลงทันใด เพราะเหตุการณ์เดิมๆ ระหว่างเธอกับพ่อกลับมาอีกแล้ว ถ้าเป็นเมื่อก่อนเวลาพ่อบอกอย่างนี้เธอคงไม่ใส่ใจนักเพราะอย่างไรเสียก็อยู่กับแม่ได้ แต่ตอนนี้ไม่มีแม่ให้กอดอีกแล้ว รอบตัวช่างเงียบเหงาและหดหู่อย่างบอกไม่ถูก

“ค่ะ” ปลายรุ่งไม่มีอะไรจะพูดเพราะรู้ว่าพูดไปก็เท่านั้น “จะไปเดินห้างรอแล้วกันนะคะ”

“ไม่ได้” พ่อพูดเสียงเย็นจนเธอหน้าเสียว “เลิกเรียนแล้วถ้าไม่ไปเรียนพิเศษก็ต้องรีบกลับบ้าน หรือไม่ก็ไปหาพ่อที่โรงพยาบาล จะไปเยี่ยมคุณยายบ้างก็ได้ แต่จะไปเที่ยวเถลไถลไม่ได้”

“ค่ะ”

ปลายรุ่งรับคำสั่งๆ ให้เรื่องมันจบไปทั้งที่เมื่อหน้ากับกฎระเบียบที่พ่อล้อมกรอบไว้ แต่เพราะรู้ว่าท่านทำเพราะรัก จึงไม่ขัดขืน แม้จะฝืนใจอยู่บ้างก็ตาม

พูดกันเพียงเท่านั้น สองพ่อลูกก็ไม่มีใครปรึกษาอีกเลย ต่างคนต่างกินข้าวเงียบๆ จากนั้นพ่อก็ขับรถมาส่งเธอที่โรงเรียนนานาชาติที่คุณยาย

เป็นคนเลือกให้ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านนัก เธอก้าวลงจากรถแล้วพอก็ขับไปทำงาน ทั้งเธอไว้กับความเยียบเหงา

คล้อยหลังพ่อแล้ว ปลายรุ้งกลับรู้สึกที่ตัวเองไม่มีใครแม้ว่าผู้คนรอบกายรายล้อมอยู่มากมาย เพราะโรงเรียนตอนเช้าก็คักเต็มไปด้วยผู้คนแต่เหมือนเหลือเธออยู่คนเดียว จนมันอดคิดถึงเรื่องไม่กี่วันก่อนไม่ได้

ก่อนหน้านี้เพียงไม่นาน แม่ขับรถมาส่งเธอ ยิ้มแย้มแจ่มใส กอดเธอก่อนส่งเข้ารั้วโรงเรียน แต่ตอนนี้ไม่มีอีกแล้ว เหลือเพียงปลายรุ้งคนเดียวที่ยืนอยู่ตรงนี้ น้ำตาไหลริน ร้องไห้อยู่เพียงผู้เดียว

คิดถึงแม่ คิดถึงแม่เหลือเกิน...

ทำไมแม่ต้องมาตายเพราะคบชู้ด้วย!

๒

“ก็ไหนข่าวบอกว่าพี่ตี๋ตายไปแล้วไงคะ!”

เวียงดาวเสียงสั้นไปหมด เห่งอแตก ตัวเย็นจนรู้สึกได้ พร้อมๆ กับ ไบหน้าที่ซัดเผือดไปทันใด ทว่าเธอโดนต้อนจนหลังชนฝา คิดจะหนีแต่ก็ดัน ก้าวขาไม่ออก ทำได้เพียงยืนใจเต้นแรงราวกับมีคนร่ำกอลงรบอยู่ข้างใน ขนลุกชูหัวทุกอณูของร่างกาย ขณะจ้องมองหญิงงามหยาดฟ้ามาดินที่ยืน ยิ้มหวานอยู่ตรงหน้า ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเป็นผีหรือคน แต่รอยยิ้มนั้นทำให้ เธอมั่นใจเป็นที่สุด

ชยาตายังไม่ตาย!

หญิงสาวแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง หายใจหอบ ตัวสั่นเทา แต่หลังซิด ติดผนังในห้องพักของตัวเอง ดวงตาเหลือกลาน อยากตบหน้าตัวเองแรงๆ เสียด้วยซ้ำ อยากรู้ว่านี่เธอตื่นหรือฝันอยู่กันแน่!

“ดีใจจัง เวียงดาวจำพี่ได้จริงๆ ด้วย” ชยาตายิ้มหวานแต่มันเย็นเยือก จับใจ “เวียงดาวเนี่ย นางฟ้ามาโปรดของพี่แท้ๆ เลยนะ”

“พี่ตี๋...” คนเป็นเพื่อนเรียกเสียงสั้น กลัวจนน้ำตาจะไหลแต่ก็ยัง

ไม่แน่ใจไปพร้อมกัน “พี่ยังไม่ตายจริงๆ เหรอคะ”

“ยังจ๊ะ”

คราวนี้แหละที่เวียงดาวอยากให้คนเอาน้ำมาสดาใส่สักกะละมัง เธอ
ยังคงยืนตัวแข็งทื่อ จนชยาตาต้องลากมานั่งบนเตียงนอนหลังเล็กในห้องพัก
ตั้งแต่โดน ‘ซุ่มโจมตี’ เธอยอมรับเลยว่าค่ายกลแตกพ่าย ไม่มีสติเลยสักนิด

เรื่องมันเกิดเมื่อประมาณสามนาทีก่อนหน้านี้ เธอเพิ่งกลับจากสถาบัน
สอนงานด้านกราฟิกดีไซน์ที่มอลงทะเลเบียนเรียนเสริมทักษะให้อาชีพนักวาด
ภาพประกอบของตัวเอง จากนั้นก็แวะซื้อข้าวกล่อง คิดไว้ว่าจะกลับมานั่ง
กินระหว่างดูซีรีส์เกาหลีที่ห้องพัก

ทว่าหลังจากไขกุญแจเปิดประตูห้อง ร่างของเวียงดาวก็ถูกผลักจน
ปลิวหรือเข้าไปในห้องของตัวเอง ผัดกะเพราทะเลราดข้าวกับไข่ดาวอีกฟอง
หกเกลื่อนพื้นส่งกลิ่นคละคลุ้ง แล้วพอเห็นหน้าคนผลัก หญิงสาวก็ช็อก
ไปเลย ตอนแรกนึกว่าผีหลอกเสียอีก

แม้ตอนนี้จะมั่นใจว่าชยาตาเป็นคน แต่เวียงดาวก็ยังไม่หายง เพราะ
เธอมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้เลอะเลือน ยังจำได้แม่นยำว่ามีข่าวครึกโครมสนั่นโลก
ไซเบอร์และวงการกราฟิกดีไซน์ว่าผู้หญิงคนนั้นตายไปแล้ว งานศพเพิ่งเสร็จ
สิ้นไปหมดๆ แล้วทำไมคนตายมาอยู่กับเธอในห้องพักนี้ได้

“นี่มันเรื่องอะไรกันคะพี่ตี๋ ถ้าพี่ยังไม่ตาย แล้วชวานั้นหมายความว่า
ว่ายังไง”

“ชาวหลอกจ๊ะ” ชยาตายิ้มหวานแต่ดูเหี้ยๆ อย่างคนรู้สึกผิด “พี่ต้อง
แก้มตาย ไม่อย่างนั้นได้ตายจริงๆ แน่”

“เพราะชวากับเจมส์นั่นหรือเปล่าคะ” คนตาเหลือกยังพยายามปะติด-
ปะต่อเรื่องที่ตัวเองรู้มา “อย่าบอกนะคะว่าพี่แก้มตายเพื่อหนีภรรยาของ
เจมส์ เขาตามฆ่าพี่จริงๆ เหรอ!”

เจ้าของใบหน้าสวยหวานราวนางฟ้านางสวรรค์หัวเราะอย่างแบ่งรับ
แบ่งสู้พร้อมกับทำหน้าเหยย คงไม่กล้าพูดว่าตัวเองไปทำผิดศีลข้อสามจน

เด็ตร้อนมา นี่คงจะหนีตายอย่างที่มารดาของเธอเคยวิเคราะห์ไว้ก่อนหน้านี้
ไม่ผิดแน่ ตกกลางคืนซู่จนโดนเมียหลวงหึงโหด ตามล่าหมายเอาชีวิตจริงๆ
ละสินะ

“ก็อย่างนั้นแหละจะเวียงดาว พี่โดนตามฆ่ามาตั้งสองทีแล้ว” ซยาตา
ยิ้มเปล่เหมือนพยายามกลบเกลื่อนเรื่องราวๆ ที่ตัวเองทำผิดไว้ “ถ้ามีรอบ
ที่สาม ดูท่าจะไม่รอด”

“แล้วพี่ก็เลยแก๊งตายเนี่ยนะ! ทำสำเร็จได้ยังไง”

“สามีพี่เขาช่วยไว้ล่ะ”

ซยาตาเล่าซ้ำๆ แต่มองคู่สนทนาวางเต็มไปด้วยความหวัง

“พี่ให้เขาช่วยโกหกทุกวันว่าเอาศพพี่ไปชันสูตร แล้วก็ให้เขาจัดการเรื่อง
ศพแค่คนเดียว เผาหลอกๆ แล้วก็แก๊งเอาเก้าอี้กระตุกหมุมมาหลอกกว่าเป็น
กระตุกพี่ไปลอยอังคาร คนที่มันตามเอาชีวิตพี่จะได้เชื่อว่าพี่ตายไปแล้วจริงๆ”

ไต่ย็นอย่างนั้นเวียงดาวก็หน้าซายอย่างบอกไม่ถูก เพราะข่าวครึกโครม
ปานนั้น ถ้าสามีของซยาตาไม่มีเขาอยู่บนหัวก็ต้องรู้แน่ว่าภรรยาของตัวเอง
คบชู้ แต่ไม่โกรธเลยหรือ ซ้ายยังช่วยทำแผนแก๊งตายให้อีก เป็นคนแบบไหน
กันนะ

“เขาไม่โกรธพี่เลยหรอคะ” เวียงดาวอดถามไม่ได้ “หรือเขาไม่รู้ว่พี่
เป็นชู้กับเจมส์ หรือว่าข่าวนั้นไม่จริง...แต่ถ้าไม่จริง แล้วทำไมภรรยาของ
เจมส์ถึงได้ตามเอาชีวิตพี่ได้ล่ะ”

“ชู้วจริงจ๊ะ”

คนมีข่าวอื้อฉาวยอมรับแต่โดยดีแล้วยังยิ้มแห้งๆ ให้อีก คล้าย
พยายามจะขอความเห็นใจ เหมือนรู้ว่าเธอจะมีอารมณ์เพราะรับเรื่องพวกนี้
ไม่ค่อยได้

“สามีพี่ก็รู้นั้นแหละ แต่ไม่โห้ไปก็เท่านั้น...ก็พี่พลาดไปแล้วนี่นา”

“เวียงดาวละนับถือน้ำใจสามีพี่จริงๆ เลย” เธอถอนหายใจเฮือกอย่าง
เหลืออด “พี่มีคนอื่นแล้วเขายังมาช่วยพี่คิดแผนหนีเมียหลวงอีก เขาคงรัก

พี่มากนะ”

“เขาเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดในชีวิตพี่เลยแหละ”

“แต่พี่ก็ยังไม่พอใจเขาเนี่ยนะคะ!” เวียงดาวถามอย่างไม่เชื่อหู “โอ๊ย! นี่พี่เห็นนกจักรเป็นดอกบัวได้ยังไง ถึงได้ไปหลงไหลได้ปลื้มนายเจมส์นั่น”

“พี่พลาดไปแล้วจริงๆ” คนยอมรับว่าคบซู้ยี้มแกนๆ “นี่ถ้าสามีพี่ไม่ช่วยไว้ พี่คงไม่รอด”

“แล้วถ้าพี่รู้ว่าใครเป็นคนตามฆ่า ทำไมพี่ไม่แจ้งตำรวจละคะ ทำไมต้องมาเล่นพิเรนทร์กับแผนแก๊งตายอะไรแบบนี้ด้วย”

“ไหนละจะหลักฐานว่าใครเป็นคนฆ่าพี่”

คำถามนี้ทำเอาเวียงดาวอ้าปากค้างไปเหมือนกัน

“พี่ทำได้แค่เดาว่าใครทำ แต่ไม่มีหลักฐานเสียหน่อย พูดยอะไปก็เหมือนแหวกหญ้าให้งูตื่นเสียเปล่าๆ”

“แล้วพี่รู้ได้ยังไงคะว่าใครทำ”

“ก็พี่จะมีศัตรูที่ไหนอีกล่ะ” ชยาตาถอนหายใจเฮือก “รอบแรกโดนตัดสายเบรกรถ รอบที่สองโดนวางยา ดินะที่วันนั้นสามีพี่ผิตสังเกตเสียก่อนไม่อย่างนั้นพี่โดนวางยาพิษตายคาคอนโดไปแล้ว”

“หา!?”

“พี่ซื้อคอนโดไว้สำหรับทำงานนะ สร้างเป็นห้องทำงานส่วนตัวที่นั่น ไม่อยากให้ที่บ้านมีบรรยากาศที่ทำงาน เดียวลูกสาวที่จะอึดอัดเสียเปล่าๆ ก็พ่อเขาขำงานไปคนหนึ่งแล้ว ขึ้นมาเห็นแม่บ้านอีกคนปลายรุ้งคงรู้สึกแย้”

ชยาตาอธิบายต่อแต่ก็ทำให้เวียงดาวเห็นว่าผู้หญิงคนนี้ใส่ใจความรู้สึกของลูกสาวมากแค่ไหน

“แล้วหลังจากที่รู้ว่ารถโดนตัดสายเบรก สามีก็คอยอยู่ใกล้ๆ มากขึ้นแล้วเขาได้กลิ่นฟอร์มาลินผสมอยู่ในน้ำดื่มที่ห้องทำงานพี่ ถ้ากินเข้าไปทุกวันๆ นะเวียงดาวเอ๊ย พิษสะสมในร่างกาย คงค่อยๆ ตายแบบไม่มีใครสงสัยเลยละ”

“แล้วพี่ก็เลยแก้งตายตั้งแต่ตอนนั้นมา” เวียงดาวเดาเรื่องราวต่ออย่างใช้ตรรกะ “ให้คนร้ายมันเข้าใจว่าพี่ซัดפורมาลินตายไปแล้ว...แต่ตำรวจไม่สงสัยบ้างหรอกนะ ว่าบางทีสามีพี่อาจจะเป็นคนวางยาพิษพี่ก็ได้ก็อยู่กันสองคนเอง”

“ไม่จ๊ะ ไม่สงสัยหรอก พอตีพี่เดียวกับตำรวจที่จะมารับผิดชอบคดีแล้ว เขาเป็นเพื่อนพี่ ใจใจได้”

คำยืนยันนั้นทำให้เวียงดาวขมวดคิ้วมุ่นแต่ก็ยอมฟังต่อเสียๆ

“มันก็แค่จัดฉากนะเวียงดาว เสร็จแล้วเขาก็ให้พี่มาเข้าห้องหลบอยู่ที่นี้ แต่โชคดีจริงๆ ที่เจอเวียงดาว”

“แล้วพี่ต้องแก้งตายอย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหนคะ”

“ก็คงจนกว่ายายบ้านนั้นจะเลิกหึงจนเลือดขึ้นหน้ามันแหละ”

“ก็พี่ไปยุ่งกับผัวเขาก่อน”

เวียงดาวอยากเถียงออกไปอย่างนั้นแต่ก็ไม่ปรึปาก เธอไม่อยากหับถมใคร เพราะตอนนี้ชยาตาก็ดูยาแยะเต็มที หนีหัวซุกหัวซุนแถมมีสถานะเป็นคนตายทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ ต้องหลบๆ ซ่อนๆ อย่างไม่รู้อนาคตตัวเองเสียด้วยซ้ำ

“หรือไม่...ก็จนกว่าสามีพี่จะหาหลักฐานได้ว่าใครเป็นคนฆ่าพี่แล้วให้ตำรวจดำเนินคดี”

“แล้วพี่ออกมาหาเวียงดาวอย่างนี้ พี่ไม่กลัวเวียงดาวปากโป้งไปบอกใครว่าพี่ยังไม่ตายบ้างหรอกคะ”

“ไม่หรอก” ชยาตาก็ยิ้มหวานอย่างมีความหวัง “พี่รู้ว่าเวียงดาวเป็นคนยังไง พี่เชื่อใจเวียงดาว”

เวียงดาวถอนหายใจเฮือกอีกรอบ มองหน้าชยาตาอย่างอ่อนใจ แต่สุดท้ายก็ทวนนึกถึงอดีต เรื่องเมื่อตอนที่เธอสมัครเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยเอกชน จนได้มาพบชยาตา

ชยาตาเป็นที่สนใจของทุกคนในคณะนิเทศศาสตร์ เพราะนอกจากจะ

อายุมากกว่าเพื่อนร่วมชั้นถึงหกปีแต่ใบหน้ายังสวยหวานราวเด็กสาวแรกรุ่นแล้ว ความมีเสน่ห์ของเธอยังเป็นທີ່เลื่องลือ หุ่นน้อยหุ่นใหญ่ตามจับกันเกรียวกราว แต่ก็หน้าหงายไปตามๆ กัน เพราะสาวงามพูดชัดถ้อยชัดคำ ทุกครั้งที่มีคนมาจีบว่ามีสามีกับลูกแล้ว ที่มาเรียนก็เพราะอยากหาความรู้เพิ่มเติม

แรกๆ เธอกับชยาตาไม่ได้เกี่ยวข้องกันเลย แต่พอเริ่มเรียนปีสองก็มีงานกลุ่มให้ทำเพิ่มขึ้น และด้วยความที่ว่าสาวสวยประจำคณะมีฝีมือด้านกราฟิกดีไซน์ดีกว่าใคร เพื่อนของเธอจึงลวกให้มาอยู่กลุ่มเดียวกันเสมอยามต้องทำรายงาน ทำให้พอจะสนิทกันบ้างแต่ก็ยังไม่ได้ลึกซึ้งนัก ไม่ได้รู้สึกไปถึงเรื่องส่วนตัวของชยาตา เพียงแค่ทำงานร่วมกันจบไปเป็นงานๆ

พอเรียนจบ ต่างคนต่างก็แยกย้าย และแม้ไม่ได้ติดต่อกันนักแต่เวียงดาวก็รู้ว่า ‘เพื่อน’ ของเธอคนนี้มีชื่อเสียงโด่งดังในวงการภาพนิ่งโฆษณา ส่วนเธอก็ไปอยู่ต่างประเทศ ได้ข่าวอีกที ชยาตาก็เป็นข่าวขึ้นหน้าหนึ่ง ทั้งเรื่องคบชู้กับดารานุ่มและเรื่องเสียชีวิต

แต่ตายจริงๆ เสียที่ไหนกัน!

“พี่จะให้เวียงดาวอยู่เป็นเพื่อนระหว่างที่หลบอยู่ที่นี้ว่าอย่างนั้นเถอะ” เวียงดาวถามอย่างรู้ทัน “ก็ได้ค่ะ แต่ระวังตัวหน่อยแล้วกัน อย่าให้ใครเห็นเข้าล่ะ”

“แหมเวียงดาวเนี่ย น่ารักไม่เคยเปลี่ยนเลยนะ”

คำหวานป้อยอไม่ได้ทำให้เวียงดาวเคลิ้มเลยสักนิด แถมยังเบะปากใส่อย่างระอาโดยที่ไม่คิดจะปิดบังเพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียน

“แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ช่วยพี่อีกอย่างหนึ่งได้ไหม”

“อะไรคะ” เวียงดาวถามอย่างไม่ค่อยไวใจ “ถ้าจะให้เวียงดาวทำอะไร ผิดศีล เวียงดาวไม่ทำนะ”

“โอ๊ยไม่เลยจ๊ะ” คนมีขนกติดหลังร้องเสียงหลง “ก็แค่ช่วยพี่นิดๆ หน่อยๆ เอง นะเวียงดาวนะ”

“อะไรคะ”

“ช่วยไปดูลูกให้พี่หน่อยสิ”

“หา!” คราวนี้เวียงดาวอ้าปากค้างไปเลย “จะให้เวียงดาวไปดูลูกให้พี่เนี่ยนะคะ จะให้ดูทำไม แล้วดูยังไง”

“ก็พี่เป็นห่วงนี่จ๊ะ” คนเป็นแม่ทำหน้าที่หอย “ห่วงลูกก็ห่วง หนີก็ต้องหนี่...แต่นี้สองพ่อลูกไม่รู้จะอยู่ด้วยกันได้หรือเปล่า วันๆ หนึ่งแทบจะนับคำพูดกันได้เลย พี่ไม่อยู่อย่างนี้ ลูกสาวพี่จะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้”

“เท่าที่ฟังๆ มา สามี่พี่เขาก็ออกจะดีนี่คะ จะเลี้ยงลูกไม่ได้เลยเหรอ”

“ก็ดีล่ะจ๊ะ” ซยาต่ายดูหนักใจ “แต่เขาทำงานหนัก อยู่โรงพยาบาลมากกว่าอยู่บ้านเสียอีก ปกติลูกก็อยู่กับพี่ พอพี่ไม่อยู่บ้านอย่างนี้พี่ก็ เป็นห่วง”

“ค่ะ”

เวียงดาวรับคำเพียงเท่านั้น ไม่ต่อความยาวสาวความยืดอะไรเพราะเธอเข้าใจหัวอกคนเป็นแม่อยู่บ้างเหมือนกัน แม้จะรู้อยู่กลายๆ ว่าต่อไปนี้ตัวเองจะมีภาระเพิ่มมาให้เหนื่อยใจก็ตาม แต่ก็ใจดำไม่ลงจริงๆ

“ระหว่างที่เวียงดาวเรียนอยู่ที่นี่ก็จะหมั่นไปเยี่ยมลูกสาวพี่ให้แล้วกัน แต่ได้แค่หกเดือนนะคะ คอร์สเรียนมีเท่านั้น”

“เฮ้! เวียงดาวใจดีที่สุดเลย”

ซยาตาสวมกอดเพื่อนต่างวัยแน่น ว่าจริงสดใสไม่สมวัยเลยสักนิด ดูๆ ไปเหมือนเด็กได้ของเล่นก็ไม่ปาน แต่ก็คงดีใจจริงๆ ที่มีคนรับปากจะ ช่วยสอดส่องดูแลลูกสาวให้

“พี่ฝากปลายรังด้วยนะเวียงดาว” คนห่วงลูกสาวยังอ้อนต่อ “แล้วไว้ไปเยี่ยมแกเมื่อไหร่ก็ฝากดูด้วยว่าขาดเหลืออะไรหรือเปล่า ดูท่าสามี่พี่คงไม่รู้ว่า รอกไว้พี่จะบอกพ่อเขาเอง”

“ติดต่อกันด้วยเหอะคะ”

“ก็แน่สิจ๊ะ” ซยาต่ายม้วน “ทางโทรศัพท์นะ ไม่ได้มาเจอหรอก

กล่าวโดนจับได้”

“ค่ะ” เวียงดาวรับคำอย่างจำใจ “แล้วเวียงดาวจะไปเจอลูกสาวพี่ได้ที่ไหนล่ะ”

“ปลายรุ่งนะหาตัวไม่ยากหรอก ไปไหนมาไหนก็อปลงอินสตราแกรมตลอด...เอาโทรศัพท์ของเวียงดาวมาสิ พี่จะเปิดให้ดู”

คนเป็นแม่ยิ้มอย่างเอ็นดู แล้วเอาสมาร์ตโฟนของเวียงดาวไปเข้าแอปพลิเคชันอินสตราแกรมที่ปกติแล้วเจ้าของบัญชีนี้มีไว้ติดตามดาราคู่ตัวเองซึ่งชื่นชอบเพียงไม่กี่คน จากนั้นไม่นานชยาตาก็กดค้นหาบัญชีของเด็กสาววัยสิบสี่ปีมาอดพร้อมกดติดตามให้ด้วยแบบไม่ถามเธอเลย

เวียงดาวเห็นแล้วก็ตาโต เพราะเด็กสาวผิวขาวผุดผ่องที่ปรากฏอยู่ในภาพข้างขวานี้ให้หลงรักตั้งแต่แรกเห็น ลูกสาวของชยาตาประพิมพ์ประพายคล้ายแม่ อีกทั้งมุมมองในการถ่ายรูปก็ไม่ธรรมดา ตกแต่งให้สวยงามก่อนลงรูป ที่สำคัญ ทั้งข้าวของ อาหาร สถานที่ และวิถีชีวิตที่ปลายรุ่งถ่ายทอดล้วนเป็นสิ่งที่ทำให้เธอเบิกตาโต

แม้จะเป็นรูปถ่ายสไตล์มินิมัล แต่ทุกอย่างช่าง ‘ไฮเอนด์’ เหลือเกินของบางอย่างที่ปรากฏในภาพ คนมีเงินเดือนยังไม่กล้าเข้าถึงหรือซื้อมาใช้เลย นึกอวดได้ชัดว่าฐานะของเด็กสาวค่อนข้างแพงเหลือเกินเหลือใช้ ใจก็อยากถามว่าเด็กหญิงปลายรุ่งใช้เงินเดือนล่ะเท่าไร แต่พอนึกขึ้นมาได้ว่าเท่าไรก็เงินเขา หามาได้จะนำไปก็เรื่องของเขา ไม่เกี่ยวกับเธอเสียหน่อย จึงทำใจมองข้ามไป

“โอ้โฮ! มีคนติดตามเป็นหมื่นเลยเธอคะ” ว่าจะไม่ทักแล้วเชียว แต่ก็อดไม่ได้ “ลูกสาวพี่เป็นดาราหรือเปล่าเนี่ย”

“เปล่าจ๊ะ” ชยาตาก็ยิ้มอย่างภาคภูมิใจ “แต่ลูกสาวพี่หน้าตาดี แถมเก่งด้วยนะ จะร้องเพลง เล่นดนตรี เต้น หรือวาดรูปก็ทำได้หมด นี่มีแมวมองมาชวนเข้าวงการตั้งหลายรอบแล้ว แต่พ่อเขาไม่ยอม”

“คงหวังลูกสาวน่าดู”

“ห่างมากกว่าจะ” คนเป็นแม่ยิ้มหวานเมื่อพูดถึงพ่อของลูก “แต่เขาเป็นพวกปากหนักนะ พูดไม่ค่อยเป็น แสดงออกก็ไม่เก่งด้วย”

“เมื่อผู้ชายแบบนี้จริงๆ” เวียงดาวหลุดปากวิจารณ์จนได้ “สงสารลูกสาวพี่นะคะ ต้องอยู่กับมนุษย์น้ำแข็งเนี่ย”

“บ้า! ไปว่าเขา” คนเป็นมารยาหัวเราะร่วน “จริงๆ แล้วเขาน่ารักนะ”

“ค่า... พี่ก็รักเขาให้มากๆ แล้วกัน”

หลุดปากวิจารณ์แล้วเวียงดาวยังเผื่อประชดเข้าไปอีก แต่พอรู้ว่าชักจะพูดมาก หญิงสาวก็เปลี่ยนเรื่องหนัก่อนจะผลอไปเหน็บแนมอะไรให้ตัวเองปากเสียไปมากกว่านี้

“แล้วที่ว่าจะให้เวียงดาวไปเยี่ยมลูกสาวพี่นะ จะให้ไปที่ไหน ไปถึงบ้านเลยไหม”

“ไปบ้านเลยก็ได้จ๊ะ” ชยตายิ้มหวานเมื่อได้ยินอย่างนั้น “บอกปลาย-รุ้งไปว่าเวียงดาวเป็นเพื่อนพี่ที่มาเยี่ยม ปลายรุ้งคงไม่ติดกับเวียงดาวหรอก”

“ติดกับเวียงดาว?...ทำไมต้องติดด้วยล่ะคะ”

“ไว้เวียงดาวเจอปลายรุ้ง เต็มใจก็รู้เองนั่นแหละ”

เธอไม่ชอบคำตอบแบบนี้เลย!

แต่ถึงจะไม่ชอบก็ต้องทำใจไป แล้วชยตาก็ไม่คุยอะไรกับเธออีก เขาแต่ยิ้มออกต้อนรับเอาใจอยู่คนเดียว จากนั้นก็ช่วยเธอทำความสะอาดห้องเพราะข้าวกล่องที่ซื้อมานั้นหกเลอะเทอะไปหมด กลิ่นผักกะเพราทะเลคลุ้งไปทั่วจนเวียงดาวต้องฉีดสเปรย์ปรับอากาศแล้วทิ้งห้องพักไว้อย่างนั้นจนกว่าจะหายเหม็น แล้วไปขลุกอยู่ในห้องพักของชยตาซึ่งอยู่ตรงข้ามกันเป็นการฆ่าเวลาแทน

ความวุ่นวายอยู่ใกล้แค่เอื้อม แต่ก็ช่วยไม่ได้เพราะเธอก้าวขาลงสนามด้วยความเต็มใจทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าการเข้าไปยุ่งกับเรื่องนี้ชีวิตอาจจะวุ่นวายก็ได้

แต่จะใจดำไม่ช่วยเลยก็อดไม่ไหว ก็เธอสงสารชยตา!

๓

ที่ ทำอย่างนี้ไม่เชื่อว่าไม่สงสารลูก แต่ถ้าเขาใจแข็งไม่พอ บอกปลาย-
รุ่งไปว่าแม้อยังไม่ตายก็กลัวเด็กสาวจะงอแงคิดถึงแม่จนความแตก ชยาตากี้
อาจจะถูกปลิดชีวิตจริงๆ ก็ได้

ทรงพิทักษ์ถอนหายใจเฮือกแล้วเลี้ยวรถเข้าซอยบ้านตัวเอง โศคคิดว่า
วันนี้การผ่าตัดผู้ป่วยไม่ยุ่งยาก เขาจึงได้กลับบ้านเร็ว คิดว่าจะกลับมาเก็บ
กวาดบ้านนิดหน่อย แล้วตอนห้าโมงเย็นจะออกไปรับปลายรุ่งเพราะลูกมี
เรียนพิเศษต่อตอนเย็น จากนั้นจะพาไปกินข้าวนอกบ้านด้วยกันสักมื้อ จะ
ได้ไม่ต้องเกี่ยงกันเรื่องล้างจาน

ทว่าความคิดมากมายของทรงพิทักษ์หายไปจับปล้น เพราะที่รั้ว
ระแนงพันเถาพวงครามมีผู้ชายผิวแทนร่างสูงมายืนด้อมๆ มองๆ อยู่ เห็น
แล้วคิ้วของชายหนุ่มก็ขมวดมุ่น ไม่ได้กลัวว่าจะมีใครมาขโมยยกเก้าอี้บ้าน...
แต่มีอะไรที่น่ากลัวกว่านั้น

“สวัสดีครับคุณตุ้ม” ทรงพิทักษ์ถือคติว่าบุกก่อนได้เปรียบจึงลงรถ
มาทัก “จะมาหา ทำไมไม่โทร. มาบอกก่อนล่ะครับ”

“อ้อ ว่าจะมาเซอร์ไพรส์หลานนะครับ”

ทรงพิทักษ์ไม่ตอบอะไรแต่มองอย่างกุมเชิง แล้วสำรวจดูชายผู้มาเยือน ตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างจ้องจับผิด หลังจากทีภรรยาให้ปล่อยข่าวว่าเสียชีวิต เขาก็ไม่ยอมไวใจน้องชายของชยาตาเลยแม้แต่นิดเดียว

ชลภพยังยิ้มแยมจนตัวเองก็หนักใจ น้องชายของภรรยาคนนี้อะไรๆ ก็ดี ไม่เคยมีเรื่องเคืองใจกันสักครั้ง แต่ไหนแต่ไรมาก็ออกจะเป็นมิตรกับเขาเสียด้วยซ้ำ แต่ที่น่ากลัวคือลูกชายคนเล็กช่างตามใจแม่ จนไม่รู้เลยว่า การที่หน้าบอกว่าจะมาเซอร์ไพรส์หลานนั้น จริงๆ แล้วตั้งใจมาจ้องจับผิดอะไรกันหรือเปล่า

ผู้เป็นยายอาจส่งคนมาสืบว่าเขาเลี้ยงลูกได้ดีหรือไม่ในวันที่ไม่มีแม่ หากปลายรุ่งมีปัญหาในการอยู่กับพ่อ คุณหญิงพรทิพย์คงใช้เป็นข้ออ้างเอาตัวหลานไป ซึ่งเขาจะไม่ยอมให้มีช่องโหว่นั้นเป็นอันขาด โดยเฉพาะกับแม่ยายที่ตั้งป้อมรังเกียจลูกเขยที่ทำงานไม่ได้ยอมให้แต่งงานกันตั้งแต่แรก แต่จำใจยอมเพราะพ่อตาเข้าข้าง

แต่พอสิ้นบุญมารุตพ่อของชยาตาไป คุณหญิงพรทิพย์ก็แสดงออกชัดเจนว่าไม่ชอบเขา ที่ผ่านมาก็มีชยาตาคอยประนีประนอมและเป็นกันชนให้ ทว่าตอนนี้ภรรยาของเขาคงไม่อาจออกมาช่วยอะไรได้ แล้วเขาจะต่อสู้กับคนพวกนี้ด้วยวิธีไหน บัวจึงจะไม่ซ้ำและน้ำจะไม่ขุ่น

“แล้วนี่ปลายรุ่งไม่อยู่เหรอครับ” ชลภพดึงเขากลับมาจากความคิดมากมายในหัวให้หันมองหน้ากัน “เย็นปานนี้ โรงเรียนยังไม่เลิกอีกเหรอ”

“วันนี้มีเรียนพิเศษครับ” คนที่รู้สึกวุ่นวายใจจ้องจับผิดตอบอย่างระวังตัว “ตอนเย็นผมถึงจะออกไปครับ”

“ถ้าอย่างนั้นผมขออนุญาตตั้งโต๊ะอาหารเย็นรอหลานได้ไหมครับ... คุณแม่ฝากของกินมาให้ปลายรุ่งตั้งเยอะแยะ”

“ฝากขอบคุณคุณหญิงด้วยนะครับ แต่คุณตั้มอย่าลำบากเลย เกรงใจนะ”

ทรงพิทักษ์ยังไม่ยอมคล้อยตามง่ายๆ เพราะกลัวว่าจะเป็นการชักน้ำเข้าลึกชักศึกเข้าบ้านเสียเปล่าๆ เกิดชลภพมาจับผิดอะไรก็อาจหาว่าเขาเลี้ยงลูกไม่ได้ หรือดีไม่ตี เกิดตาไวไปเห็นอะไรให้ผิดสังเกตว่าชยาตายังไม่ตายตามที่จัดฉากหลอนนั้น เรื่องมันยิ่งจะบานปลายไปกันใหญ่

“อีกอย่างผมสัญญากับลูกไว้ว่าจะพาแกไปกินข้าวนอกบ้านด้วย ไม่อยากผิดคำพูดกับแก เดี่ยวจะน้อยใจไปเสียเปล่าๆ” คนระแวงรีบอุบโลกน์สัญญาขึ้นมาทันที แต่ขณะเดียวกันก็ต้องรักษาน้ำใจน้ำของปลายรุ้ง “ไว้คราวหน้าถ้าคุณตั้มจะมาก็บอกก่อนแล้วกันนะ”

“ครับ เอาไว้โอกาสหน้าก็แล้วกัน” ชลภพเห็นพี่เขยตาแข็งใส่จึงไม่เข้าซื้อข้าวบ้านอีก “แต่ถ้าวันไหนหมอแทนติดงาน ก็โทร. บอกผมแล้วกันนะครับ จะได้รับปลายรุ้งไปที่บ้านคุณยายบ้าง หลานจะได้ไม่ต้องอยู่บ้านคนเดียว”

“ขอบคุณครับ”

ชลภพคงรู้ตัวแล้วว่าต้องถอย แต่ดูเหมือนยังไม่ยอมสิ้นหวังง่ายๆ ที่เห็นยอมขึ้นรถแล้วขับออกไปนั้น ก็ไม่รู้ว่าจะกลับมาอีกวันไหน แต่มีสิ่งเดียวที่เขารู้ คือต่อไปนี่คงต้องดูแลปลายรุ้งให้มากขึ้น พยายามให้ลูกอยู่ในสายตาตลอดเวลา และไม่ยอมให้ใครมาพาลลูกออกจากอกเด็ดขาด แม้คนคนนั้นจะเป็นยายแท้ๆ ของปลายรุ้งก็ตาม...

‘คุณพ่อมาตามแผนที่ที่ปลายรุ้งส่งไลน์ให้ นั่นแหละค่ะ หาไม่ยากหรอก’

ข้อความในแอปพลิเคชันไลน์ทำให้ทรงพิทักษ์หงุดหงิดอยู่บ้าง ไม่เข้าใจว่าลูกสาวจะโทร. บอกไม่ได้หรือว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน ทำไมต้องแชร์โลกชนมาด้วย จะรู้บ้างไหมว่าพ่อไม่ถนัดใช้เทคโนโลยีพวกนี้เท่าไร แต่เพราะลูกสาวยึดเอาโลกโซเชียลเน็ตเวิร์กเป็นใหญ่ เขาก็ต้องหัดใช้มัน เพื่อจะได้ใกล้ชิดลูกให้มากขึ้น... และได้ผลเสียด้วย

ปกติปลายรุ่งไม่ค่อยส่งข้อความหาเขาเท่าไร แต่เพราะตอนนี้ชยาดาไม่อยู่ ทรงพิทักษ์จึงต้องรับหน้าที่ทั้งหมดมาไว้คนเดียว ภาวนาแต่ว่าเรื่องวุ่นวายของชยาดาจะจบลงในเร็ววัน ปลายรุ่งจะได้กลับมาพอกับแม่พร้อมหน้าพร้อมตาเหมือนเดิม

ชายหนุ่มวนหาที่จอดรถอยู่นานเพราะจุดที่ลูกสาวแชร์โลเกชั่นมาอยู่กลางแหล่งการค้าทำให้รอบๆ แออัดไปหมด ที่นี่เต็มไปด้วยโรงเรียนกวดวิชาและสถาบันสอนอะไรต่อมิต่ออะไร ทั้งเรียนเต้น ดนตรี กีฬา โยคะ พิเศษสอนทำอาหาร จัดดอกไม้ และอาชีพอื่นๆ ทุกอย่างแทบจะมากระจุกอยู่ที่จุดเดียว

ส่วนร้านกาแฟที่ปลายรุ่งบอกว่ามานั่งอ่านหนังสือรอพอก็นับว่าคนเยอะ เห็นราคาเครื่องดื่มและอาหารเขาก็แปลกใจเหมือนกันว่าทำไมขายได้แต่คิดไปคิดมา คนที่เข้ามาใช้บริการคงอยากเช่าที่นั่งมากกว่าดื่มกินอะไร

ทรงพิทักษ์มองปราดเดียวก็เห็นเด็กสาวในชุดนักเรียนของโรงเรียนนานาชาติที่นั่งอยู่ที่มุมติดกระจกของร้าน ก้มหน้าอ่านหนังสือ และสวมหูฟังเล็กๆ คงเพื่อตัดเสียงรบกวนในร้าน สงสัยเขาจะเรียกอย่างเดียวไม่ได้ ต้องสะกดด้วย

“ไปกันหรือยังลูก”

เด็กสาวเงยหน้ามอง ในวินาทีแรกที่เห็นหน้า ทรงพิทักษ์รู้สึกวุ่นวายเหมือนมีอะไรบุบผาย คล้ายจ้องหน้าชยาดาอีกครั้ง จนผลลุดสุดท้ายใจเข้าไปลึกเพื่อไล่ความเจ็บจุกนั้นออกจากอก แล้วยิ้มกลมเกลื่อนแทน

“แป็บหนึ่งนะคะ ขออัปโหลดรูปก่อน” ปลายรุ่งบอกจบก็คว้าสมาร์ทโฟนขึ้นมาถ่ายรูป

คนเป็นพ่อแอบดูว่าลูกทำอะไร ก็เห็นลูกสาวถ่ายรูปหนังสือที่ตัวเองอ่าน รอบๆ จัดวางด้วยเครื่องเขียนน่ารักมากมาย แล้วเสยมุมกล้องไปให้เห็นแก้วกาแฟพร้อมโลโก้ของร้าน เลือกฟิลเตอร์ปรับแสงอยู่นานกว่าจะลงรูป

ทรงพิทักษ์มองพฤติกรรมของลูกสาวด้วยความประหลาดใจ เพราะยุคที่เขายังเป็นวัยรุ่นไม่เคยมีกิจกรรมอย่างนี้ให้ทำ จึงไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดต้องลงรูปถ่ายอยู่ตลอดเวลา เหมือนตั้งใจจะบอกใครต่อใครว่าชีวิตตัวเองทำอะไรบ้าง อยู่ที่ไหน...มันเป็นกิจกรรมที่เขา รู้สึกว่าไร้สาระเหลือเกิน

ว่าเขาไม่พูดอะไรเพราะอยากตามใจลูก จึงแก้มองไปทางอื่นเพื่อตัดรำคาญ แต่พอเห็นแก้วกาแฟของปลายรุ้งเต็มตา เขาก็ยิ่งจี้ขมวด เพราะมันเป็นสิ่งที่สะกดตาตั้งแต่เดินเข้ามาในร้านนี้แล้ว

“ดื่มกาแฟแก้วละสองร้อยกว่าบาทเลยหรือลูก!”

“ก็มีเงินจ่ายนี่คะ” ปลายรุ้งตอบอย่างไม่เข้าใจว่าพ่อจะตกใจไปทำไม “ปลายรุ้งก็กินอย่างนี้ประจำ”

“ทำอย่างนี้ประจำหรือ” คนเป็นพ่ออึ้งไปเมื่อถูกหักกลายๆ ว่าไม่เคยสั่งเกตลูก แต่เห็นราคาแล้วก็ยังอดบ่นไม่ได้ “แต่พ่อว่ามันแพงไปหน่อยนะสำหรับหนู”

“ไม่แพงหรอกค่ะ เรื่องปกตินะ เวลาถ่ายรูปลงอินสตาแกรมใครๆ เขาก็มากดไลก์กัน แล้วคุณแม่ก็ยังไม่เคยว่าเลยสักที” ลูกติดแม่บอกเต็มปาก แต่หน้ามูยใส่พ่อแทน “ถ้าคุณพ่อไม่อยากจ่ายค่ากาแฟให้ปลายรุ้ง ปลายรุ้งไปขอคุณยายก็ได้ค่ะ”

“พ่อแค่ไม่อยากให้ปลายรุ้งใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็นนะ” เห็นลูกสาวเริ่มอนเขาก็หยุดต่อว่าแต่ยังดักคอไว้ “แล้วก็อย่าไปขอเงินคุณยายเพิ่มเติมเด็ดขาด ถ้าจะรับก็รับแค่ค่าขนมที่ท่านให้เป็นครั้งคราวก็พอ เข้าใจไหม”

“ค่ะ”

“ไปหาข้าวกินกันดีกว่าไป”

เห็นลูกสาวหน้าจ้อยทรงพิทักษ์ก็ลูบหัวเบาๆ แล้วช่วยเก็บหนังสือลงกระเป๋า ตั้งใจแล้วว่าใสใจปลายรุ้งให้มากกว่าที่เคยเป็นมา เพราะเท่าที่ถูกต้องว่าไม่เคยสั่งเกตลูกจนไม่รู้ว่าจะกินอะไรเป็นประจำเขาก็รู้สึกผิดมากพออยู่แล้ว

สองพ่อลูกเดินโอบเอวกันออกจากร้านกาแฟ รู้สึกอยู่เหมือนกันว่า ปลายรุ่งสูงขึ้นจนเสมอไหล่ของเขาแล้ว ครึ่งสุดท้ายที่กอดกัน เด็กหญิง ยังสูงเพียงหน้าอกพ่อเท่านั้นเอง...ไม่รู้ว่าลูกโตเร็ว หรือเขาไม่ค่อยได้กอดลูก กันแน่ ทรงพิทักษ์ก็ไม่กล้าตอบให้ตัวเองรู้สึกผิดมากไปกว่านี้

“นี่! หยุดเดี่ยวนี่นะ ไฉ้เฒ่าหัวงู! จะล่อลวงเด็กไปไหน”

ทรงพิทักษ์ถึงกับหันขวับ อยากรู้ว่าร้านกาแฟร้านนี้มีเฒ่าหัวงูที่ไหน ด้วยความระแวงก็รีบเอาลูกไปซุกไว้ข้างหลัง กลับปลายรุ่งเป็นอันตราย แต่หลังจากสอดสายสายตาระวังภัย ก็ไม่เห็นจะมีอะไรน่ากลัวเลย...นอกจาก ผู้หญิงที่ยืนมองเขาตาขวางอยู่ตรงนี้

หญิงสาวมองจ้องเขาอย่างเอาเรื่อง นัยน์ตากลมหวานๆ นั้นแทบไม่ กะพริบแต่ดูไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่ รู้แต่เป็นสาวผมยาวสลวย ร่างเล็กแต่ดู อ่อนแอ้น หน้ารูปไข่เรียวเล็กกับกับเครื่องหน้าพริ้มเพรา คิ้วเรียวบางกับ จมูกปลายเซิดขึ้นนูนยึ่งทำให้เธอดูเป็นคนมุ่งมั่น ริมนิปากเล็กๆ หยักได้รูป อิมสวยได้อย่างสะดุดตา

เธอคงรู้ตัวว่าใบหน้าของตัวเองชวนมองอย่างพอเหมาะพอเจาะแล้ว จึงแต่งหน้าเพียงเล็กน้อยแต่ดูผุดผาดมีน้ำมีนวล และแม้จะสวมเสื้อแขนยาว คอบัวและกระโปรงทรงสุ่มยาวกลมข้อเท้าราวกับหลุดออกมาจากยุคปี พ.ศ. ๒๕๐๐ แต่ก็สวยแก่ดูร่วมสมัย

แต่อะไรๆ ก็คงดีกว่านี้ ถ้าดวงตากลมคู่สวยจะไม่ถลิ่งมองเขา ทำหน้า อย่างกับเจอผีไม่มีผิดเลย...

“ผมเทรอครับ”

ทรงพิทักษ์ถามอย่างงุนงง เพราะเขามั่นใจว่าผู้หญิงที่ยืนถลิ่งตาอยู่ ตรงนี้แหละที่ตะโกนด่าว่า ‘ไฉ้เฒ่าหัวงู’ จะเข้าใจเป็นอะไรไปได้อีก...เข้าใจ ผิดนะสิ

“แล้ว...จะพาเด็กผู้หญิงคนนั้นไปไหนคะ” หญิงสาวเอ่ยตะกุกตะกัก ไม่ปากกล้าเมื่อตอนแรก “พรากผู้เยาว์นะ น้องเขายังเด็กอยู่เลย”

“หืม?”

เขาคางอยู่ในลำคอ มองผู้หญิงตรงหน้าอย่างงุนงง เธอเองก็ดูเหลว-
หลาแต่พยายามส่งสายตาไปหาลูกสาวที่เขาซ่อนไว้ข้างหลัง เริ่มจะเข้าใจแล้ว
ว่าทำไมมีคนมาตำว่าเป็นแม่หัวงูได้

“ลูกสาวผมเองครับ” ทรงพิทักษ์ตั้งปลายรุ้งออกมาให้ผู้หวังดีได้เห็น
หน้าเต็มๆ “ผมมีลูกตอนอายุยังไม่มากนักะ ถ้าคุณจะเข้าใจผิดก็ไม่แปลก
หรอก”

พอเขาบอกอย่างนั้น พลเมืองดีที่เข้ามาช่วยก็ยิ่งทำหน้าที่มากกว่าเดิม
ปากก็อ้าค้าง คงพูดอะไรไม่ออกแล้วกระมัง เขาจึงถือโอกาสเตือนด้วยความ
เป็นห่วงด้วยเสียเลย

“เป็นคนดี ช่วยเหลือคนอื่นก็ดีนะคะคุณ แต่ดูตาม้าตาเรือด้วย ไม่
อย่างนั้นตัวเองจะเดือดร้อนนะ”

“พี่แทน...”

“ครับ?”

ไต่ย็นคนตรงหน้าเรียกชื่อเล่นทรงพิทักษ์ก็ขมวดคิ้วมุ่น ยิ่งจ้องหน้า
ผู้หญิงคนนี้มากขึ้นทุกที นึกแล้วนึกอีกว่าเคยไปรู้จักมักจี่กันที่ไหน ทำไมเธอ
ถึงเรียกเขาได้สนิทปากนัก

“รู้จักกันด้วยเหรอคะคุณพ่อ”

“ปลายรุ้ง!”

ความสนใจในตัวเขาของหญิงสาวคงหายไปแล้ว เพราะเพียงแค่ว่า
ปลายรุ้งถามขึ้นมา หญิงสาวแปลกหน้าก็ร้องเสียงหลง ทำอย่างกับเจอผี
จึงเรียกสาวของเขาจนตาถลน

“เรารู้จักกันด้วยเหรอ” ปลายรุ้งตุงนงไม่ต่างกัน “อ้อ! หรือว่าเป็น
แฟนคลับของปลายรุ้ง”

“ปะ...”

“อยากถ่ายรูปกับปลายรุ้งเหรอถึงได้วิ่งมาดักอย่างนี้”

เด็กสาวเข้าใจไปเองหรือเปล่าทรงพิทักษ์ก็ไม่แน่ใจ แต่เขาก็ปล่อยให้
ทุกอย่างเป็นไปตามใจลูก

“จึ้นมาถ่ายรูปกัน”

ปลายรุ่งสรุปเองเสร็จสรรพ แล้วก็ยกโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นมาถ่าย
รูปกับ ‘แฟนคลับ’ แต่ดูเหมือนผู้หญิงคนนั้นซ็อกไปแล้ว สงสัยจะดีใจที่ได้
เจอ ‘เน็ตไอดอล’ อย่างลูกสาวของเขา แต่ไม่รู้ดีใจมากแค่ไหน ถึงได้ยื่น
พุดไม่ออกสักคำ

“เอาโทรศัพท์ที่มาสิคะ ปลายรุ่งจะส่งรูปให้”

ลูกสาวของเขาทำทุกอย่างคล่องแคล่วราวกับทำเป็นประจำ แต่คนได้
รูปถ่ายนี้เสียใจดูยิ่งไม่หายเลย ถึงปลายรุ่งจะส่งโทรศัพท์ให้ แต่เธอกลับเอาแต่
มองหน้าเขาไม่ยอมพูดอะไรสักคำ

“เสร็จแล้ว ปลายรุ่งขอตัวเลยนะ”

ปลายรุ่งยิ้มหวานแล้วหันหลังเดินจากผู้หญิงแปลกหน้าคนนี้ไปพร้อมกับ
ดิ่งแขนคนเป็นพ่อไปด้วย

ทรงพิทักษ์ก้าวไปตามแรงดึงของลูก ทว่ายังหันหน้ากลับมามอง
ผู้หญิงคนนั้นอย่างค้างคาใจ และเธอก็ยังยื่นมองเขาด้วยอาการนิ่งค้าง
ดวงตาว่างเปล่าคู้้นชวนให้ค้นหาคำตอบเหลือเกิน

‘พี่แทน...พี่แทน...ตอนนี้จะมีเหลือสักกี่คนกัน ที่เรียกเขาว่า พี่แทน’

เวียงดาวรู้สึกเหมือนน้ำในหูไม่เท่ากัน เดินโซซัดโซเซกลับอะพาร์ต-
เมนต์กลางเมืองใหญ่ของตัวเองด้วยอาการมึนงง ยังตกตะลึงไม่หาย ไม่คิด
มาก่อนเลยว่าจะได้เจอเขาอีกครั้ง...ในสภาวะอย่างนี้

‘พ่อของปลายรุ่ง’

คำนี้ทำให้เธอรู้สึกเหมือนมันเจ็บแปลบๆ อยู่ในอก หนองอยู่ในใจ
ความรู้สึกมากมายตีกันไปหมด จะว่าดีใจที่ได้เจอเขาก็ใช่ แต่ทำไมต้องมา
เจอกันในฐานะนี้ แล้วต่อไปเธอจะมองหน้าผู้ชายคนนี้ได้อย่างสนิทใจอีกไหม

ในเมื่อคิดไม่ซ้อกับเขามาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

“เวียงดาว!”

คนใจลอยถึงกับสะดุ้งเฮือกเมื่อมีเสียงดังขึ้นในระยะประชิด และยังไม่ทันได้ตั้งตัว เธอก็ถูกจุดเข้าห้องตรงข้าม ไม่เข้าใจเลยว่านี่จะเป็นการล้างเธอไปถึงไหน ถึงได้ย่ำแล้วย่ำอีก ปวดใจซ้ำๆ อยู่ไม่หยุดอย่างนี้

“ไปไหนมา พี่รอตั้งนาน”

จุดเวียงดาวเข้าห้องได้ชยตาทึ่งคำถามทันทีโดยไม่ได้สังเกตหน้ามุ่มๆ ของอีกฝ่ายเลยสักนิด เพราะแม้แต่ตื่นเต้นจนจนตาวาวไปหมด สงสัยวันนี้จะมีใครคุยด้วยกระมัง แต่ก็แฉะ คนที่หนีตายอย่างนี้จะออกไปพบปะผู้คนที่รู้จักได้อย่างไร ดีไม่ดีต้องขลุกอยู่แต่ในห้องทั้งวันเสียด้วยซ้ำ

“ขอโทษค่ะ พอดีเวียงดาวแวะไปคุยงานกับลูกค้าที่ร้านกาแฟนะ เลยกลับช้าไปหน่อย” เวียงดาวตอบโดยไม่กล้าสบตา “ว่าแต่พี่ตัวรอเวียงดาวกินข้าวหรือ”

“ก็ใช่ะ” คนที่ต้องหลบอยู่แต่ในห้องบอกร่วมมอมยิ้ม “แต่วันหยุดนี้ว่างไหม ไปเยี่ยมลูกสาวที่บ้านได้ไหม”

“หา!” หญิงสาวถึงกับร้องเสียงหลง “เวียงดาวต้องไปบ้านพี่ด้วยหรือ”

“อ้าว...ก็ไหนเราคุยกันแล้วไง ว่าเวียงดาวจะไปเยี่ยมปลายรุ้งในฐานะเพื่อนของพี่”

คนที่เธอเคยให้สัญญาไว้ว่าจะช่วยยังมองมาตาใสจนรู้สึกกลิ่นไม่เข้ากายไม่ออก จริงที่ว่าเธอรับปากไปแล้ว แต่นั่นมันก่อนที่จะรู้ว่าสามีของเพื่อนรุ่นพี่เป็นใคร

“เวียงดาว...”

แปลกที่เสียงสั้นๆ ปนผิดหวังของชยตาททำให้เธอรู้สึกผิดอย่างสลด ไม่ออก เหมือนตัวเองไปทำอะไรผิดไว้อย่างนั้นแหละ

“ไม่อยากไปเยี่ยมปลายรุ้งแล้วหรือ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ”

หญิงสาวตอบอย่างไม่ปิดบังแต่ก็เห็นว่าชยาตามีที่ท่าไม่สบายใจ คงกลัวเธอจะไม่ทำตามสัญญาจนต้องปลอม

“วันนี้เวียงดาวเจอปลายรุ้งแล้วด้วย ที่ร้านกาแฟนะ”

“จริงหรือ! แล้วลูกสาวพี่เป็นยังไงบ้าง”

“ดูสบายดีค่ะ แต่ยังไม่ได้อยู่ด้วยกันเลยค่ะ” เธอพูดออกไปอย่างนั้นพลางคิดว่าไม่ได้โกหกเลยสักนิด “ยังไม่ได้แนะนำตัวกันเลยด้วยซ้ำ ปลายรุ้งก็ไปกับพ่อเสียก่อน”

“เวียงดาวเจอสามีพี่แล้วหรือ”

‘สามีพี่’ คำนี้เหมือนหอกแหลมที่แทงเข้ายอดดอกของเวียงดาว ทั้งเจ็บ ทั้งจุกไปหมด แต่ก็ทำได้เพียงก้มเก็บความรู้สึกไว้ ไม่ให้หน้าตามันคลอขึ้นมา ทว่าปากเจ้ากรรมมันยังตอกล้ำแผลเก่าของตัวเอง

“พี่ตัว...เป็นภรรยาพี่แทนหรือคะ”

“จ๊ะ” คำตอบของชยาตาเหมือนกริดแลคนฟังซ้ำ “แต่ว่าเวียงดาวรู้จักสามีพี่ด้วยหรือ”

“เคยเรียนโรงเรียนเดียวกันนะค่ะ”

เวียงดาวตอบออกไปแล้วรู้สึกตัวสับสนเล็กน้อย ในอกเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดประเดประดัง เหมือนรู้ตัวว่ากำลังทำผิดต่อครอบครัวนี้ แม้เป็นแค่เพียงความคิด แต่เธอก็ไม่สบายใจเลย ทว่าชยาตายังคะยั้นคะยอถามว่าเธอจะไปเยี่ยมปลายรุ้งได้เมื่อไร แม่ที่หวังลูกคงอยากรู้สารทุกข์สุขดิบของลูกสาว ความเป็นห่วงนั้นทำให้เวียงดาวตอบตกลงว่าจะไป ทั้งที่เริ่มจะกลัวใจตัวเอง ได้แต่ถามตัวเองซ้ำๆ ว่าต้องไปเยี่ยมปลายรุ้งที่บ้านจริงๆ หรือ พลังนึกถึงเรื่องในอดีตขึ้นมาอีก แต่ไม่เคยปรึกษาบอกใครสักคำ

๑

‘ทำไมโรงเรียนเราต้องเรียนวิชาเกษตรด้วยนะ’

ในคาบเรียนสุดท้ายของวัน เด็กสาววัยสิบสามบ่นเป็นหมกมุ่นฝั่งระหว่างชุดดินในแปลงผักไปด้วย ไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าโรงเรียนที่เธอเพิ่งเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งก็ไม่ได้มีที่ดินมากมายจนต้องให้นักเรียนมาปลูกผักข้างสวนหย่อม แต่ก็ยังจะดันทุรังสอนวิชาเกษตรในแบบหนึ่งห้องหนึ่งแปลง เด็กสามสิบคนรุมแปลงผักแปลงเดียว

‘ขี้นนำเวียงดาว ปลูกๆ ไปเถอะ ถือเสียว่าเราจะได้ปลูกผักเป็นเพื่อนใหม่ชื่อขี้หมูที่ช่วยกันชุดดินในแปลงผักบอกลงๆ แล้วเราก็ได้ยินรุ่นพี่บอกว่า วิชานี้ถ้าผักสวยก็เกรดดีนะ เอาไว้ตั้งเกรดตัวอื่นด้วยใจ’

‘แต่เราสาบานเลยว่าโตไปจะไม่ทำเกษตรเด็ดขาด’

‘ทำไมล่ะ’

‘เรากลัวชุดไปแล้วเจอกิ่งกือณะลิ เจอกันเมื่อไหร่เราคงตายแน่ๆ’

เวียงดาวหน้ามุ่มเพราะตัวเองมีความทรงจำไม่ดีกับกิ่งกือเลย เรียกว่ากลัวจนขี้นขึ้นสมองเลยก็ได้ แต่เธอคงไม่รู้ว่าที่หลุดปากบอกเพื่อนไปมัน

ลอยไปเข้าหุ้ใครบ้าง

กว่าจะชุดแปลงผักเสร็จก็ใช้เวลาเป็นชั่วโมง เหงื่อไหลไคลย้อยไหลมาปนกับกลิ่นเลือดนักเรียนตัวใหม่ที่เพิ่งซื้อมาสวม ทำให้เด็กสาวย่นจมูกกับกลิ่นของตัวเอง จึงคิดว่าหาที่ร่มๆ นั่งพักให้ลมโกรกหน่อยคงดีกว่า เพราะขึ้นขึ้นรถเมล์กลับบ้านทั้งกลิ่นนี้เกรงใจชาวบ้านแย

‘เวียงดาว’

จู่ๆ เด็กผู้ชายหน้าต่าตัวอ้วนกลมที่เรียนชั้นเดียวกันแต่เธอจำชื่อไม่ได้ก็เข้ามาเรียก เพราะเพิ่งเปิดเทอมได้เพียงสองวัน ยังรู้จักเพื่อนๆ ในชั้นไม่ครบทุกคนเลย

‘ว่าไง’ เธอทักอย่างสนิทสนมเอาไว้ก่อนเพราะอย่างไรเสียก็เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน ‘มีอะไรเธอ’

‘เราเห็นเธอเหนื่อยนะ ก็เลยเอาของมาให้’

‘อะไร’

นายดีไม่ตอบแต่ยื่นมือเหมือนจะส่งของมาให้...เป็นสิ่งที่ทำให้เวียงดาวแทบหยุดหายใจ หัวใจหล่นลงไปที่ตาตุ่ม น้ำตาเล็ดแต่เลือดในตัวเหมือนถูกแช่แข็ง เพราะสิ่งที่เธอกลัวที่สุดถูกโยนเข้าใส่

‘กรี๊ด!!!’

เวียงดาวกรีดร้องสุดเสียงจนน้ำตาไหล ดิ้นรนลานให้พ้นเจ้ากิ้งกือตัวอ้วนสีแดงก่ำที่ขดตัวเป็นวง ร้องจนแทบเสียดสี แต่นายดียังแกล้งกันไม่หยุด แถมพรรคพวกที่ซ่อนอยู่ก็โผล่ออกมาจากที่ซ่อน โยนกิ้งกือใส่เธออีกหลายตัว...เธออยู่ที่นั่นไม่ได้อีกแล้ว!

เด็กสาววิ่งอย่างไม่มึสติ ไม่รู้ทิศทาง รู้แต่ว่าเด็กผู้ชายพวกนั้นยังเก็บกิ้งกือขึ้นมาโยนใส่เธออยู่ไม่ขาดสาย ยิ่งวิ่งหนีก็ยิ่งวิ่งไล่ เหมือนเธอยังร้องไห้อ้วบ้านนี้ยิ่งได้ใจ แต่เพราะกลัวจนสิ้นไปหมด เวียงดาวจึงไม่เหลือสติจะคิดหาทางต่อสู้หรือรับมือ ทำได้เพียงวิ่งหนีไปให้ไกลที่สุด ก่อนที่กิ้งกือในมือคนพวกนั้นจะทำให้เธอช็อกตาย

‘หยุดนะ! ทำอะไรกัน’

สวรรค์มาโปรด...เวียงดาวยังไม่รู้หรือว่าใครมาช่วยเธอ รู้แต่เป็นนักเรียนชายร่างสูงใหญ่ เธอสูงเพียงกลางหลังของเขาเท่านั้น...คงเป็นรุ่นพี่เมื่อรู้สึกว่าการหลบอยู่หลังผู้ชายคนนี้ปลอดภัย เธอก็ไม่คิดจะก้าวขาหนีไปไหนอีก ปล่อยให้คนที่เข้ามาช่วยกันตัวเธอไว้จากพวกใจร้ายนั้น

‘เอากิ่งกือมาโยนใส่เพื่อนแบบนี้ได้ยังไง’ คนที่มาช่วยถามเสียงดังระหว่างที่เธอแอบโผล่หน้าจากด้านหลังออกมาดู ‘ก็เห็นอยู่นี่ว่าน้องเขากลับสนุกกันหนักหรือไง’

‘โธ่พี่ หยอกเล่นเฉยๆ เอง’

‘ถ้ามีใครปล่อยหมาบ้าวิ่งไล่กัดน้อง น้องจะสนุกด้วยไหม’ รุ่นพี่ถามเสียงเย็นจนพวกที่แก๊งเธอหน้าเสียวไปตามๆ กัน ‘แล้วเป็นผู้ชายประเภทอะไร รังแกผู้หญิงได้’

‘ก็...’

‘ถ้าหาคำแก้ตัวไม่ได้ ก็ไม่ต้องมาพูด’ รุ่นพี่พูดน้ำเสียงเฉียบขาดราวกับตัดสินความผิดของพวกนั้นไปแล้ว ‘ไปให้พ้นเลยไป แล้วอย่าให้พี่เห็นว่าแก๊งใครอีกนะ ไม่อย่างนั้นจะจับส่งเข้าห้องปกครอง’

ขู่ว่าเด็กนักเรียนชั้น ม.๑ ก็เผ่นแน่บไม่เห็นฝุ่น จนเวียงดาวอยากรู้ว่าคนที่ช่วยเธอนั้นหน้าเหลี่ยมแคไหน ดูเป็นท่านเปาเลยหรือเปล่า เพราะแม้แต่หลบภัยอยู่ข้างหลังเขาจึงยังไม่เห็นหน้า

‘ตัวเล็ก เป็นยังไงบ้าง’

น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนไปตอนคุยกับเธอ ฟังละมุนละไมจนเวียงดาวอุ่นไปทั้งหัวใจ และรุ่นพี่หันมาแล้ว

วินาทีแรกที่เห็นหน้ากับรอยยิ้มอบอุ่นเอื้ออาทรนั้นก็ทำให้เธอไม่เป็นตัวของตัวเองอีกแล้ว และเพียงแค่นับตาก็คล้ายกับทุกอย่างรอบตัวหยุดเคลื่อนไหว มีเพียงเสียงหัวใจของเธอเท่านั้นที่ดังระรัว

นัยน์ตาสีดำสนิทคมราวดวงตาเหยี่ยวคู่หนึ่งสะกดให้เธอตกลงในห้วง

ภวังค์ เวียงดาวถอนสายตาดูเขาไม่ได้เลย ยังมองใบหน้าคมคายปนดูต้น
ของเขา กรามดูแข็งแรงเสริมให้ใบหน้ารูปไข่ดูคมสัน คิ้วตรงหนาเข้มดำ
สนิท จมูกโด่งเป็นสันนั้นทำให้เขาดูเคร่งขรึม หากไม่ได้เป็นคนที่มาช่วยเธอ
ไว้ เวียงดาวคงนึกกลัวผู้ชายผิวเหลืองคนนี้เพียงแค่นี้เห็นหน้ากัน

ทว่าเมื่อได้สบตา เธอกลับพบว่าในความเคร่งขรึมนั้นแฝงไว้ด้วยความ
อ่อนโยนและเอื้ออาทร แวดตาของเขาติดตริ่งใจ เรื่องที่เขาช่วยเธอไว้
ประทับใจไม่รู้หาย ในความรู้สึกของเวียงดาว ชายแปลกหน้าที่ไม่รู้จัก
กลายเป็นเหมือนเจ้าชายขี่ม้าขาวและเอาทุกความรู้สึกดีๆ ของเธอไป

จะเรียกว่าตกหลุมรักได้ไหม เด็กสาวก็ยังไม่แน่ใจ รู้แค่หัวใจของเธอ
ไม่ได้เต้นด้วยจังหวะเดิมอีกแล้ว...

‘เวียงดาว! ทำอะไรนะ’

เด็กสาวสะดุ้งโหยง เข้าไปหึ่งตัวเพราะถูกจับได้...หึ่งที่อุตุสำหรับดูลาดเลา
แล้วแท้ๆ ว่ายามใกล้คานบกิจกรรมอย่างนี้ ทุกคนคงลงไปทีลานหน้าเสาธง
กันหมด ถึงได้ย่องขึ้นชั้นเรียนของรุ่นพี่ชั้น ม. ๖ แต่ไข่มุกยังตามมาเจอ
จนได้

‘เอาอะไรไปใส่ไว้ใต้โต๊ะ’

คนที่ตามเธอมาขมวดคิ้วแล้วเดินอาดๆ เข้ามาดู ก็มองรวดเร็วจน
เวียงดาวก็ตั้งตัวไม่ทัน และได้แต่ยิ้มแหยๆ เมื่อเห็นเพื่อนดึงเอาช็อกโกแลต
ออกมาจากใต้โต๊ะของรุ่นพี่

‘เวียงดาว!’ ไข่มุกร้องเสียงหลง ‘เธอเอาช็อกโกแลตมาใส่ไว้ใต้โต๊ะ
เรียนของรุ่นพี่มอหกเนียนะ...ทำไปทำไม’

‘ก็...’ คนโดนจับได้พูดไม่ออกแต่เขินจนหน้าแดงไปหมด ‘เราอยาก
ขอบคุณที่ที่เขาช่วยไว้วันนั้นนะ’

‘พี่หน้ายักษ์ที่มาช่วยไล่แก๊งกึ่งก็อให้เธอนะเธอ’

‘เขาไม่ได้หน้ายักษ์เสียหน่อย’ เวียงดาวเถียงแทนเต็มปาก ‘เวลาพี่เขา

ยิ้ม นารักจะตายไป แต่ที่หน้าหนึ่งๆ ไปหน่อยเพราะไม่ค่อยยิ้มเท่านั้นเอง'

'หา!' ไช้มุกร้องเสียงแหลมแล้วทำหน้ายิ้ม 'รู้ได้อย่างไร อย่าบอกนะว่า แอบดูพี่เขา'

'เปล่านั้น!'

'ไม่ได้แอบแล้วรู้ได้อย่างไรว่าเขายิ้ม นารัก แล้วรู้ได้อย่างไรว่าพี่หน้ายักษ์นั่งโต๊ะนี้' ไช้มุกชักฟอกไม่ยอมหยุด ทำหน้าอย่างกับโคนันตอนสืบคดี 'เวียงดาว! เธอแอบสะกดรอยตามพี่เขาหรือ'

'บ้า!'

'ตายแล้ว...ยายโรคจิต โทหกเสียงสูงเขี้ยวนะ' เพื่อนยังไล่ต้อนอย่างรู้ทัน 'อย่าบอกนะว่าเธอชอบพี่หน้ายักษ์'

'เราเปล่านั้น!'

'อย่ามาโทหกเราซะให้ยากเลยเวียงดาว' แม่คนรู้ดีต้อนจนอีกฝ่ายจำนนต่อหลักฐาน 'หน้าเธอแดงหมดแล้ว ชอบพี่หน้ายักษ์จริงๆ ไซ้ใหม่'

'ก็บอกว่าไม่ได้หน้ายักษ์ไปไช้มุก พี่เขานารักจะตาย ใจดีด้วย'

'ฮันแน่! แอบดูเขามานานละสิ ถึงได้รู้มากขนาดนี้...นี่รู้ถึงขั้นว่าพี่เขาอยู่ห้องไหน นั่งตรงไหน เธอมีมันโรคจิตชัดๆ เลยเวียงดาว'

'ยายบ้า!'

เวียงดาวค้อนควักแล้วหน้าบูดใส่เพื่อนเพื่อว่าไช้มุกจะเลิกชักฟอกเธอเสียที แต่ที่เพื่อนว่าก็จริง เพราะเธอแอบตามรุ่นพี่ใจดีคนนั้นมาตั้งแต่วันที่เขาช่วยไว้ อยากขอบคุณอีกสักครั้งเพราะวันนั้นไม่ได้พูดกันสักเท่าไรเขาก็เดินจากไปจึงไม่ทันได้ถามชื่อกัน แต่เธอก็จำชื่อที่ปักอยู่บนหน้าอกเสื้อนักเรียนของเขาได้

และเพียงเท่านี้ก็มากพอแล้วที่จะทำให้เธอตามหาเขาพบ เขาเป็นนักเรียนชั้น ม. ๖ เรียนดีมากเสียด้วย หน้าซ้ำเธอยังแอบเข้าไปจดตารางเรียนของรุ่นพี่ในห้องแนะแนวจนรู้ว่าแต่ละวันเจ้าชายขี้น้ำขาวของเธอจะทำอะไรอยู่ที่ไหนบ้าง แต่ไม่กล้าเข้าไปคุยด้วย ได้แต่แอบมองอยู่ห่างๆ ทว่าเขา

หันมาที่ไรเป็นได้สติหลุดจนทำอะไรไม่ถูก เขินจนสติเปิดเปิงไปหมดทุกที

‘รีบลงไปข้างล่างกันเถอะ’ จู๋ๆ ไช่มุกก็เปลี่ยนเรื่องทำเอาเธอปรับอารมณ์ตามแทบไม่ทัน ‘คาบกิจกรรมวันนี้เราต้องไปจับสายรหัสกันนะ’

‘จริงสิ เกือบลืมนี่ไปเลย’

‘แหม...ก็มัวแต่มาส่งช็อกโกแลตบอกรักพี่หน้ายักษ์อยู่นี่’ ไช่มุกยังเชื่อว่าไม่เลิกจนเวียงดาวอายุไปหมด ‘เอาไว้ค่อยมาจับเขาต่อแล้วกันนะ เวียงดาว รีบลงกันเถอะเดี๋ยวเราจะไปเช็กชื่อไม่ทันนะ’

สรุปว่านี่ไช่มุกมาตามเธอแต่ดันมารู้ความลับเข้าเต็มๆ...เวียงดาวแทบจะตบขมับตัวเอง แล้วยายนี่จะไว้ใจได้ไหม จะเอาเรื่องของเธอไปโพยโฆษณาให้คนอื่นฟังหรือเปล่า ความเกรงทำให้เวียงดาวหายใจไม่ทั่วท้อง แต่ว่าไช่มุกเลิกล้อเลียนเธอแล้ว บางทีอาจจะเก็บความลับได้ ถ้าเป็นเพื่อนสนิทคู่มุกนี่ก็คงจะดี

ไช่มุกงும்มือเพื่อนแล้วรีบลงมาที่ลานหน้าเสาธงเพื่อทำกิจกรรมใหญ่ประจำเทอม เวียงดาวโล่งใจมากขึ้นที่ไช่มุกไม่พูดเรื่องที่เธอเอาช็อกโกแลตไปใส่ไว้ใต้โต๊ะรุ่นพี่อีก

‘น้องๆ มาจับฉลากเลือกพี่รหัสกันนะ’

รุ่นพี่ซึ่งเป็นกรรมการนักเรียนประกาศผ่านโทรโข่ง ให้นักเรียนชั้น ม. ๑ รวบรวมรายชื่อคนมารวมตัวกัน แล้วเข้าแถวตามห้องของตัวเอง และให้พี่ๆ เดินเอากล่องใส่ฉลากมาให้จับ เวียงดาวเปิดฉลากของตัวเองแล้วได้พี่รหัสที่อยู่ชั้น ม. ๒ จึงเดินไปหาพี่ๆ ที่มายืนรอน้องรหัสกันอยู่

‘พีนีคาใช่ไหมคะ’ เวียงดาวเดินเข้ามาหารุ่นพี่ตามชื่อที่ปักอยู่บนหน้าอกเพื่อนนักเรียนแล้วยื่นฉลากให้ ‘หนูจับได้ชื่อพี่’

‘ว้าว! น้องรหัสพี่น่ารักจัง’ พีนีคาของเธอยิ้มหวานแล้วเข้ามางุมมือ ‘ชื่ออะไรจ๊ะ’

‘เวียงดาวค่ะ’

‘มาจ๊ะเวียงดาว พี่จะพาไปรู้จักสายรหัสของเรา’

พีนีศาไม่รอให้เธอตอบอะไรก็จูงมือพาแยกออกมาทางด้านซ้ายของลานหน้าเสาธง เห็นกลุ่มนักเรียนต่างระดับชั้นรออยู่อีกสี่คน เวียงดาวใจเต้นตึกตัก เพราะเธอกำลังจะได้รู้จักคนใหม่ๆ ที่จะกลายเป็นพี่น้องผ่านสายรหัสนี้

‘อ้าว ตัวเล็ก!’

คราวนี้แหละเวียงดาวจะหัวใจวายตายจริงๆ!

เด็กสาวยื่นตาเหลือกแล้วปากก็พลอ้อค้าง รู้สึกเหมือนอากาศไม่พอหายใจเอาเสียเลย หัวใจมันก็เต้นตึกตักโครมครามไปหมด...เพียงแค่มองมา ตั้งใจจ้องหน้าสบตากัน เวียงดาวก็แทบจะล้มหายใจเมื่อเห็นหน้าพี่รหัสจากชั้น ม. ๖

‘ดีใจจัง ได้มาเป็นพี่น้องกันด้วย’ เขาคงยังไม่รู้ว่าเธอชื่อ ‘ชื่ออะไรล่ะเรา’

‘วะ...เวียงดาวค่ะ’

เด็กสาวพยายามตั้งสติให้ดีที่สุดและคุมตัวเองไม่ให้ร้องกรี๊ด ทั้งที่ตอนนี้อายากร้องดังๆ กระโดดโลดเต้นให้เต็มที่ โอกาสใกล้ชีวิตรุ่นพี่ที่ตัวเองปลื้มปริ่มอยู่มันใกล้แค่เอื้อมเท่านั้นเอง

‘พี่ชื่อแทนนะ’

‘ค่ะ’

ในที่สุดก็ได้รู้จักกันแล้ว!

เวียงดาวแทบจะร้องกรี๊ด ไม่รู้ว่าควบคุมตัวเองได้ดีแค่ไหน รู้แต่ว่าตอนนั้นมันชิน อาย บิดม้วนไปทั้งตัว ไม่กล้าสบตา ‘พี่แทน’ ของเธอด้วยซ้ำ แต่หน้าบานแค่ไหนไม่อยากจะพูดเลย

‘ปะตัวเล็ก เต๋ยวเย็นนี่เราไปกินไอศกรีมกัน’

‘ค่ะ?’

‘ก็เลี้ยงต้อนรับเวียงดาวไง’ พีนีศาแทรกขึ้นมา ‘ไอศกรีมประเพณีจะพี่มอหกจะเลี้ยงรับน้องเข้าสาย ไปกินด้วยกันนะ’

‘จะได้ไปกินไอศกรีมกับพี่แทนด้วยหรือคะ!’

‘อืม’ พี่แทนรับคำ ดูจะขำๆ กับความตื่นเต็นของเธอเสียด้วยซ้ำ ‘ไปกันหมดนี่แหละ วันนี้พี่เลี้ยงเอง’

เวียงดาวไม่รู้หรือกว่าใครร้องเฝ้าขึ้นมาบ้าง รู้แต่ว่าในหัวเธออ้ออึ้งไปหมด ได้ยินแต่หัวใจของตัวเองเต้นตึกตักราวกับมีคนร่ำกลองอยู่ข้างใน นี่เธอกำลังจะไปกินไอศกรีมกับเจ้าชายขี่ม้าขาวของตัวเองเชียวนะ ใครจะไปทำตัวถูกเท่าที่ยืนหายใจไหวก็ดีแค่นั้นแล้ว

‘น้องเวียงดาว’

คนดีใจเพิ่งรู้สึกตัวก็ตอนถูกเรียก ได้สติอีกทีก็เห็นพี่ๆ ในสายรหัสอีกห้าคนเดินไปไกลหลายเมตรแล้ว มีแต่เธอนี่แหละที่ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม เพราะดีใจจนทำอะไรไม่ถูก ข้างแข็งอยู่กับที่ ก้าวไปไหนก็ไม่ได้

‘เป็นอะไรหรือเปล่าเนี่ยเรา’ คนที่ทำเธอใจเต้นแรงจนพูดไม่ออกเดินกลับมาดูอาการใกล้ๆ จนเวียงดาวเริ่มสะท้าน ‘ไม่สบายหรือเปล่า’

‘ปะ...เปล่าคะ’ เวียงดาวตื่นเต็นจนเสียงสั่น ‘ไม่เป็นไร สบายดี’

‘ถ้าเป็นอะไรก็บอกพี่ได้นะ’

‘ค่ะ’

‘ดีมาก เจ้าตัวเล็ก’

คนตัวโตบอกอย่างใจดีแล้วลูบหัวเธอเบาๆ ยิ่งทำให้เวียงดาวรู้สึกเหมือนโลกทั้งใบมีแค่เธอกับเขาสองคน หัวใจเคลิ้มไปกับความสุขสมร่างกายเบาหวิวราวพุยพุ่มเมื่ออยู่ในแวกซ์แสนหวานอันชุ่มฉ่ำ มือของพี่แทนที่ลูบผมให้เบาๆ ราวกับว่าเขาสัมผัสเข้ามาถึงหัวใจ

‘เป็นพี่น้องกันแล้ว ต่อไปนี้เวียงดาวก็มีพี่คอยดูแลนะ’

‘ค่ะ พี่แทน’

เวียงดาวรับคำเบาๆ หลังจากนั้นพี่แทนของเธอยิ้มกว้างให้เป็นครั้งแรก เป็นรอยยิ้มที่ทำให้โลกของเธอสว่างไสว ประทับอยู่ในหัวใจไม่รู้ลืม...

‘เวียงดาว! รู้หรือยังว่าพี่แทนสอบติดหมอ’

ไข่มุกเป็นม้าเร็ววิ่งมาบอก หลังจากที่คบหากันมาจนถึงเทอมสอง เวียงดาวก็รู้ว่าเพื่อนคนนี้นับหาได้ เก็บความลับของเธอได้ และไว้วางใจมากพอที่จะเล่าความรู้สึกที่มีต่อพี่แทนให้ฟัง แต่ถึงไม่เล่าไข่มุกก็คงดูออกอยู่ดี ก็เธอเล่นเอาเวลาว่างที่มียามอยู่โรงเรียนไปซุ่มแอบดูคนคนเดียวอยู่ทั้งวัน

‘รู้แล้ว เมื่อเช้ายังได้ยินพี่แทนคุยกับเพื่อนอยู่เลย’

‘นี่เธอแอบเอาช็อกโกแลตไปใส่ใต้พี่แทนอีกแล้วหรือ!’

ไข่มุกตาโตจนเวียงดาวคว่ำแขนไว้ก่อนที่จะทำความลับแตกกลางลานม้าหินอ่อนของโรงเรียน

‘แล้วพี่แทนล่ะ รู้หรือยังว่าช็อกโกแลตนั้นเป็นของเธอ’

‘ยังไม่รู้’ เวียงดาวตอบเบาๆ ‘แต่เอาไปวางใหม่ที่ใครก็ไม่เห็นของเก่านะ พี่แทนคงเอาไปกินแล้วแหละ’

‘แน่ใจนะไม่ได้เอาทิ้ง’

เวียงดาวค้อนควัก

‘นี่เวียงดาว! ถ้าพี่แทนของเธอไม่ได้ตะกละเหมือนยายสโนว์ไวต์ที่กินไม่เลือกจนโดนแอปเปิลพิษนั้นนะ จ้างให้เขาก็ไม่กินหรอก เกิดกินเข้าไปแล้วโดนยาเสน่ห์ของเธอเข้าจะอย่างไร’

‘ยายบ้า! เราไม่ได้ใส่ยาเสน่ห์ให้พี่แทนกินนะ’

‘ทั้งที่อยู่ใกล้ใจจะขาดอย่างนั้นเถอะ’

ไข่มุกยังล้อเลียนไม่เลิกจนเธอหน้ายุงไปหมด แต่ก็อดคิดตามไม่ได้ เพราะตลอดเวลาหลายเดือนที่เธอขยันเอาช็อกโกแลตไปใส่ไว้ใต้โต๊ะเรียนของพี่แทนก็ไม่รู้ว่าเขากินบ้างไหม หรืออาจจะโยนทิ้งไปอย่างที่เพื่อนว่าก็ได้ คิดอย่างนั้นหัวใจก็ห่อเหี่ยวจนวันนี้ไม่กล้าเอาของไปใส่ไว้เหมือนเดิมเลย

‘เวียงดาว! อย่าทำหน้าจ๋อยอย่างนั้นสิ’ ไข่มุกช่วยจุดดึงเพื่อนกลับมาจากความห่อเหี่ยว ‘มาดูของฝากที่เราเอามาให้เธอดีกว่า’

‘อะไร’

‘เมื่อที่เราเพิ่งเดินผ่านหน้าห้องแนะแนว’ เพื่อนยืมหวานอย่างล่อตาล่อใจ ‘เจอรูปพี่แทนขึ้นบอร์ดคนสอบติดมหาวิทยาลัยก็เลยขโมยมาฝากเธอ’
 ‘ใช่่มุก! นี่มันผิดนะ’
 ‘ถ้าเธอไม่เอา เราเอากลับไปติดไว้ที่เดิมก็ได้นะ’
 ‘เรื่องอะไรจะไม่เอาล่ะ!’

เวียงดาวรีบคว้าเอารูปถ่ายขนาดสองนิ้วในมือไข่มุกมาอย่างรวดเร็ว ไม่ปล่อยให้โอกาสให้เพื่อนได้เอามันกลับไปติดที่เดิมแน่ ก่อนจะยืมหวานให้รูปนักเรียนของพี่แทน คนอะไรก็ไม่รู้ ขนาดผมเกรียนยังหล่อเลย

‘นี่เธอ น้ำลายย่อย’

‘เปล่านะ!’

เวียงดาวร้องเสียงหลงแต่ก็เพลอเซ็ดปากเพราะไม่รู้ว่ามีรูปพี่แทนจนน้ำลายย่อยจริงๆ หรือเปล่า แต่ทำจะโดนอ้า เพราะยายไข่มุกหัวเราะร่วนเซียว

‘เป็นเอามากนะเวียงดาว’ ไข่มุกยังไม่หยุดซ้ำ ‘แล้วเมื่อไหร่จะไปบอกรักพี่เขาลักที’

‘บ้า! รักเริกอะไร เรายังเด็กอยู่เลยนะ’

‘อีกไม่กี่วันก็จะอายุสิบสี่แล้วไม่ใช่เหรอ เป็นวัยรุ่นนแล้วอะ’ คนเป็นวัยรุ่นก่อนเธอบอกแต่สายตาดูกังวลแทนกัน ‘แต่อีกแค่เดือนเดียวพี่แทนก็จะเรียนจบแล้วนะเวียงดาว เธออาจจะไม่ได้เจอพี่แทนอีกแล้ว จะไม่บอกรักพี่เขาจริงๆ เหรอ’

‘เรา... ไม่กล้าหรอก’

‘แล้วก็ตามเก็บความรู้สึกไว้คนเดียวเนี่ยนะ’

‘ก็เรากลัวโดนพี่แทนปฏิเสธนี่ไข่มุก’ เวียงดาวตอบตามตรงอย่างที่หัวใจกลัว ‘เกิดพี่แทนไม่ชอบเราขึ้นมาแล้วตัดขาดกับเรา เราต้องขาดใจตายแน่ๆ เลย’

‘แต่เราว่าเธอต้องบอกแล้วนะเวียงดาว’ ไข่มุกปลุกใจเพื่อนให้อีกเต็ม

‘ให้ใจพี่เขาไปแล้วทั้งที จะรับหรือไม่รับก็ให้มันรู้ไป ดีกว่าปล่อยให้เรื่องนี้
คาใจไปจนตายนะ’

‘แล้วจะให้เราเดินไปบอกพี่แทนยังไงล่ะ’

‘วาเลนไทน์นี่ไง’ ไช้มุกพูดตาวาว ‘เธอเอาช็อกโกแลตไปให้พี่แทนเลย’

วันวาเลนไทน์...วันที่โรงเรียนครีกครีนเหลือเกิน แต่สำหรับเวียง-
ดาว หัวใจของเธอมันสิ้นไปหมด เพราะยังไม่รู้เลยว่าหากช็อกโกแลต
กล่องนี้ถูกส่งมอบให้เขาไปแล้วพี่แทนจะรับมันไว้หรือไม่

เวียงดาวมองทุกอย่างรอบตัวอย่างตื่นตั้นบนกระวนกระวาย ในขณะที่
เดี๋ยวกันก็กลัวๆ กลัวๆ ความรู้สึกของเธอมันตื้นก้นอยู่ในอกจนแทบจะทะลัก
ออกมา ตาก็ยังกวาดมองหาคนที่เธออยากเอาช็อกโกแลตไปให้กับมือ อยาก
รู้ว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร หากรู้ว่าช็อกโกแลตที่อยู่ใต้โต๊ะเป็นของน้องคนเล็ก
ในสายรหัส

แต่เพราะทางโรงเรียนไม่ได้อนุญาตให้จัดกิจกรรมอะไร วันพิเศษ
ของเหล่าวัยรุ่นนี่จึงเป็นวันเรียนตามปกติ ข้าเธอมีเรียนตั้งแต่เช้าจดเย็น
ทำให้ตอนพักเปลี่ยนคาบต้องเที่ยววิ่งขึ้นวิ่งลงระหว่างห้องเรียนของตัวเอง
กับห้องเรียนของพี่ ม. ๖ เหนื่อยหอบอยู่หลายรอบ แต่ก็ยังไม่มีโอกาสได้
อยู่กับพี่แทนสองคนบ้างเลย

เขายังไม่รู้ว่ามีคนมาแอบดู เพราะพี่แทนยังอยู่กับเพื่อนๆ ร่วมชั้น
จะให้เธอเดินเอาช็อกโกแลตเข้าไปให้ก็อายคนพวกนั้น หรือไว้จะรอให้หลัง
เลิกเรียนดีหนอ

สุดท้ายเวียงดาวก็ตัดสินใจว่าจะให้หลังเลิกเรียน แต่เจ้าวิชาเกษตรฯ
ไม่เมื่อไม่เมานี่ทำให้อารมณ์เสียเพราะไม่รู้พระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรกอะไร
วันวาเลนไทน์ถึงเป็นวันที่เธอเป็นเวรรดน้ำผัก อย่างนี้พี่แทนจะเลิกเรียนไป
ก่อนไหม

‘เวียงดาว! รดน้ำเสร็จหรือยัง พี่แทนออกจากโรงเรียนไปแล้วนะ’

‘ว่าจะไรนะ!’

‘ไม่รังไม่รดมันแล้ว!...เวียงดาวถึงกับทิ้งบัวรดน้ำเมื่อมาเร็วมาส่งข่าวร้าย แต่นับว่าโชคยังดีที่ไซ่มุกอยู่เวรคนละวันกับเธอจึงฝากให้ไปเฝ้าพี่แทนได้ นี่ถ้าเพื่อนไม่มาบอก วันนี้เธอคงคลาดกับเขาแน่’

เวียงดาวคิดว่ากระเปาะแล้ววิ่งสุดชีวิตไปที่หน้าประตูโรงเรียน หวังเพียงว่าเธอจะได้เอาช็อกโกแลตให้คนที่แอบชอบมาเกือบปีในวันพิเศษนี้ด้วยตัวเอง

เด็กสาววิ่งเร็วจนหอบ หายใจแทบไม่ทัน แต่ก็ต้องตั้งสติเมื่อมาถึงหน้าโรงเรียนเพราะผู้คนมากมายเหลือเกิน เวลาเลิกเรียนอย่างนี้นักเรียนต่างก็ทยอยกลับบ้าน แล้วฝั่งตรงข้ามก็มีโรงเรียนนานาชาติอีกโรงหนึ่ง เด็กนักเรียนยิ่งมากเป็นสองเท่า

‘มาทันไหม เจอพี่แทนหรือเปล่า’

ไซ่มุกที่วิ่งตามมาถามอย่างตื่นเต้นแต่เวียงดาวส่ายหน้าอย่างผิดหวังแทนคำตอบ แล้วก้มมองกล่องช็อกโกแลตในมือ นึกอยู่เหมือนกันว่าคงต้องให้พรุ่นนี้แทน แต่ความรู้สึกมันจะพิเศษเหมือนให้วันนี้ไหม เวียงดาวก็ยังไม่รู้เลย

‘เวียงดาว!’ ไซ่มุกร้องเสียงหลงอีกรอบ ‘นั่นไงพี่แทน’

คนมีความหวังงายหน้ามองทันที กำกล่องช็อกโกแลตแน่นแล้วรวบรวมความกล้า เพราะอีกแค่เดือนเดียวก็จะได้เห็นหน้าพี่แทนทุกวันเหมือนเดิมแล้ว เธอต้องบอกความรู้สึกที่มีต่อเขาให้ได้ เพราะถึงเขาจะปฏิเสธ อย่างน้อยเวียงดาวก็ถือว่าตัวเองทำดีที่สุดแล้ว คงไม่มีอะไรให้ค้างคาใจ แต่หากเขาตอบรับ ก็หมายความว่าหลังจากเรียนจบ พี่แทนกับเธอก็ยังได้อยู่ใกล้ๆ กัน

ท่าเมื่อมองไปยังคนที่ตัวเองแอบรักอยู่เกือบปี หัวใจของเวียงดาวก็เหมือนถูกจุดลงเพลิง สว่างสว่างวูบดับจนโลกมืดมิด เพราะเธอได้เห็นชีวิตนอกโรงเรียนของพี่แทน...เป็นอีกด้านที่เธอไม่เคยรู้มาก่อนเลย

‘นั่นพี่ตี๋...ดาวโรงเรียนนานาชาติที่อยู่ฝั่งตรงข้ามเรานี่นา ทำไมมา
กับพี่แทนได้’

ไข่มุกตอกย้ำภาพที่เห็นตรงหน้าให้โลกของเธอยิ่งมืดมนและเจ็บปวด
มากกว่าเดิม

‘อย่าบอกนะว่าพี่เขาเป็นแฟนกัน’

เวียงดาวพูดไม่ออกทั้งที่เธอรู้คำตอบอยู่เต็มอก ได้แต่ยืนนิ่ง ไม่
รู้สึกตัวด้วยซ้ำว่ายังหายใจ แต่หากจะรู้สึก ก็คงมีแต่ความเจ็บปวดและ
ความผิดหวังธำโถมเข้าหาจนไม่อาจรับไหว น้ำหยดใสไหลออกจากดวงตา
ร้อนน่าว เมื่อต้องยื่นมองพี่แทนไปกับผู้หญิงอีกคนที่เธอไม่เคยรู้จักมาก่อน

แต่สองคนนั้นจะเป็นอะไรกันได้เลย ในเมื่อพี่แทนถือดอกกุหลาบขาว
ช่อใหญ่เดินตามหลังอยู่อย่างนั้น กระเป๋านักเรียนก็ถือให้ แล้วไปด้วยกันใน
วันวาเลนไทน์...เป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากคนรักกัน

พี่แทนมีคนรักอยู่แล้ว สวยหยาดฟ้ามาดินขนาดนั้น จะมาสนใจ
อะไรกับเด็กกะโปโลอย่างเธอ...

เวียงดาวกลืนก้อนสละอันลงคอ ไม่อยากร้องไห้แต่ก็กลืนไม่อยู่ เด็กสาว
จึงได้แต่ปล่อยน้ำตาให้ไหลออกมาตลอดการเดินทางกลับบ้าน พาใจซ้ำๆ
ดวงนี้หลับไปรักษาเพียงผู้เดียว

แต่พอถึงบ้านเวียงดาวก็ปาดน้ำตาทิ้งเพราะไม่อยากถูกพ่อกับแม่ซัก
ว่าเธอเป็นอะไรถึงร้องไห้ สูตหายใจลึกๆ เพื่อเรียกความเข้มแข็งให้ตัวเอง
ก่อนจะเดินเข้าบ้าน...ที่แสนอบอุ่นที่เธอเรียกว่าครอบครัว คงทำให้ใจซ้ำๆ
ดวงนี้ดีขึ้นมาบ้าง

‘ตายแล้วเวียงดาว! ทำไมตาบวมอย่างนั้นลูก’ เดินเข้าบ้านแค่ก้าว
เดียวแม่ก็ทักอย่างเป็นห่วง ‘ร้องไห้หรือเปล่า ใครทำอะไรหนู’

‘ทำสวนผักแล้วเจอกิ่งก๊อ นะคะแม่’ เธอโกหกเพื่อไม่ให้แม่เป็นห่วง
‘ไม่มีอะไรหรอก หนูตกใจเลยร้องไห้’

‘โธ่ลูก...กลัวอะไรกับกั้งก็อ มันเจอเราเข้าหน่อยก็ขดตัวม้วนหนีแล้ว’
แม่ปลอบพาลงเดินเข้ามาหา ‘แล้วนี่ไม่เป็นอะไรใช่ไหม เอน้ำแข็งประคบ
หน่อยดีกว่า ตาจะได้หายบวม’

‘ขอบคุณค่ะแม่’

‘อ้อเวียงดาว แม่มีข่าวดีจะบอก’

‘คะ?’

‘แม่กับพ่อทำเรื่องย้ายกลับไปอยู่ที่คุณย่าได้แล้วนะ เทอมหน้าหนู
กับน้องไปเรียนต่อที่ขอนแก่นนะลูก’

เวียงดาวยังมึนงงกับเรื่องที่แม่บอก เธอเพียงพยักหน้าแล้วขอตัวขึ้น
ห้องนอน ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในวันนี้มันช่างมากมาย หนักและเหนื่อยเหลือเกิน

ความผิดหวังดูเหมือนจะทำร้ายเวียงดาวได้มากที่สุด เด็กสาวน้ำตา
ซึมขึ้นมาอีกหนเพราะภาพเมื่อตอนเย็นยังติดตา ที่แทนไปกับสาวสวยที่ไหน
ก็ไม่รู้ ตอนนั้นเธอหือ้อจนจำชื่อไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่ได้คิดจะถามอีก เพราะ
ไม่รู้ว่าตอกย้ำอาการรอกหักจากรักครั้งแรกไปทำไม

ย้ายโรงเรียนก็ตีเหมือนกัน จะได้ไม่ต้องมาเห็นภาพเดิมซ้ำๆ ให้
ปวดใจ...

เด็กสาวปลอบตัวเองอย่างนั้นแล้วดึงรูปถ่ายของพี่แทนออกมาจาก
สมุดโน้ต มองหน้าเขาเป็นครั้งสุดท้าย คิดถึงวันแรกที่พบกัน รอยยิ้มแรก
ที่มีให้ ฝ่ามืออบอุ่นที่วางอยู่บนศีรษะ ยิ่งทำให้เธอหวนนึกถึงวันเก่าๆ ที่เคย
เฝ้ามองเขาเสมอมา

ว่าตอนนี้เธอจะเฝ้ามองพี่แทนไม่ได้อีกแล้ว จะรักคนมีเจ้าของไม่ได้
ทางเดียวที่ต้องทำคือตัดใจเสีย ไม่อย่างนั้นทุกอย่างจะยิ่งแย่มากกว่าเดิม

เวียงดาวมองรูปถ่ายของเขาเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะตัดสินใจฉีก
มันทิ้ง ปล่อยให้กลายเป็นเพียงเศษกระดาษปลิวตกไปทางหน้าต่าง พยายาม
ตัดใจให้ขาดและไม่คิดถึงความรู้สึกดีๆ นั้นอีก

ทุกเรื่องราวคงกลายเป็นความทรงจำในส่วนลึกที่สุดของหัวใจ...

๕

ทรงพิทักษ์แปลกใจตัวเองเหมือนกันว่าเขาอยู่กับลูกมาได้อย่างไร
เพียงสองคนตั้งนาน บ้านก็เงียบเหงา เหมือนกับแจกันขาดดอกไม้...ดอก
กุหลาบของชยาตา

ตอนที่ชยาต่ายังอยู่ที่บ้าน เธอมักจะตัดดอกกุหลาบริมรั้วมาปักแจกัน
ประดับไว้รอบๆ บ้าน แต่พอเจ้าของดอกไม้ไม่อยู่ก็ไม่มีใครทำตาม รวมทั้ง
เขาด้วย เพราะทรงพิทักษ์รู้ตัวว่าไม่ได้มีอารมณ์สุนทรีย์ถึงขั้นจะมานั่งจัด
ดอกไม้ เช้าๆ อย่างนี้ควรออกไปซื้อกับข้าวจะดีกว่า ปลายรุ่งตื่นมาจะได้มี
อะไรกิน

“ทำอะไรนะปลายรุ่ง”

คนเพิ่งกลับจากตลาดสดที่อยู่ห่างจากหมู่บ้านไปสองซอยขมวดคิ้ว
เพราะเดินเข้าบ้านมาก็เห็นลูกสาวนอนเอกเขนก วาดรูปเล่นอยู่บนโซฟาตัว
กว้างในห้องนั่งเล่น แต่พอเดินเข้ามาใกล้ๆ ก็เห็นว่าลูกเอาดอกกุหลาบริมรั้ว
มาปักแจกันวางไว้ที่โต๊ะตัวเตี้ยหน้าโซฟา แล้วใช้มันเป็นแบบวาดรูป

“มานั่งวาดรูปทำไมแต่เช้า แล้วทำไมยังไม่แต่งตัวอีก วันนี้ต้องไป